

BUKVICE
12

Osnovna šola bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE 12

**ZBORNİK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR**

SAMOZALOŽBA
Maribor 2013

Spoštovani učenci! Spoštovani mentorji!

So poti, ki vodijo v nove kraje,
so poti, na katerih se marsikaj doživi,
so poti, ki vodijo v nova spoznanja
in so poti, ki vodijo v srca ljudi.

Če znamo hoditi po vseh teh poteh - potem je sreča naša sopotnica.

Če znamo poiskati nove poti, ki vodijo v srca ljudi - potem svojo srečo delimo z drugimi.

Letos smo temo Prešernovega natečaja naslonili na evropsko leto 2013. Slovenci nismo le državljani Slovenije, ampak tudi državljani Evropske unije. S tem so naša potovanja postala cenejša, prehodi meja enostavnejši. Na teh potovanjih iščemo tisto, kar si želimo, velikokrat pa tisto najdemo šele, ko se vrnemo domov.

Radi imejmo svojo domovino. Spoštujmo slovensko besedo in pesem ter ju ponesimo v svet. Imamo bogato zakladnico in z izdajo novih Bukvic smo vanjo nekaj prispevali tudi mi, Polančiči.

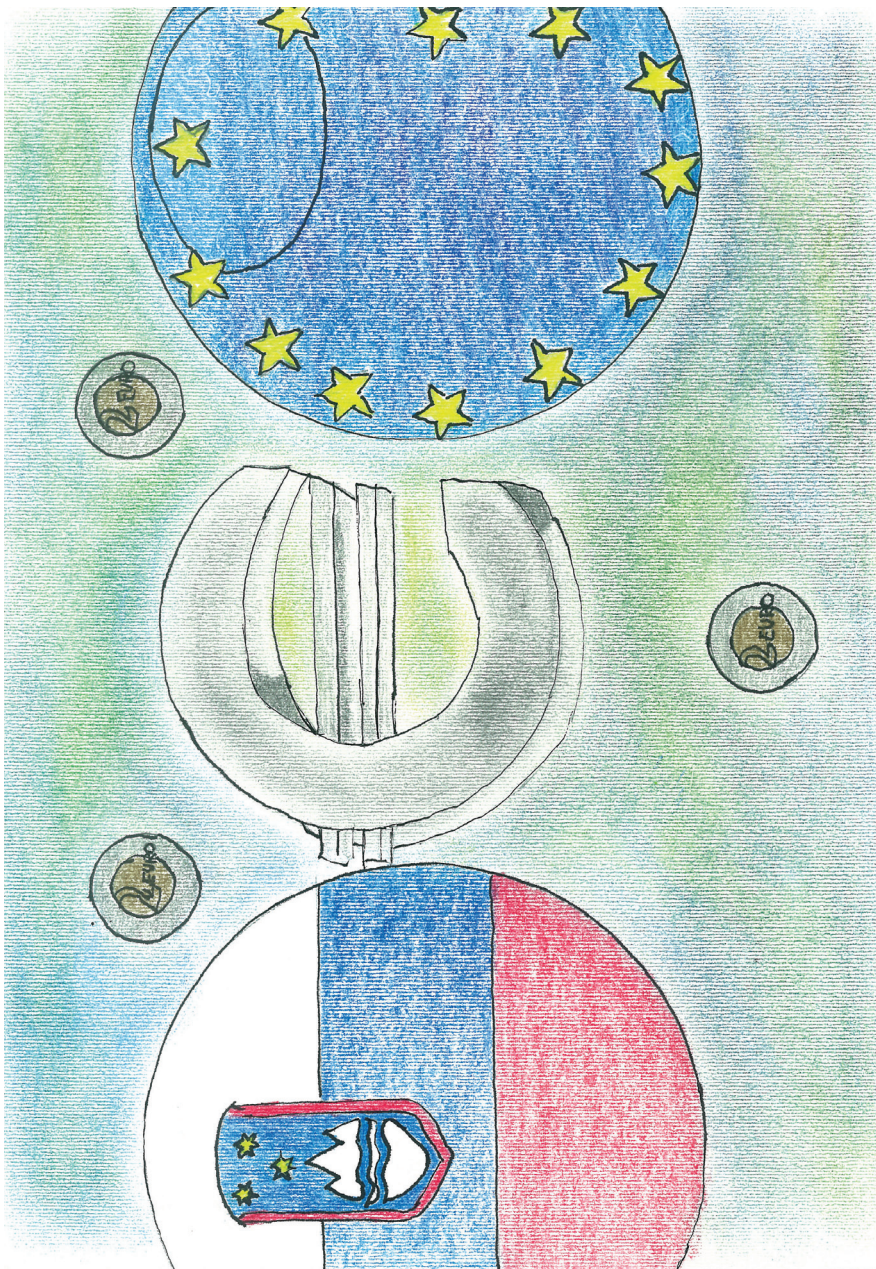
Z velikim veseljem sem se sprehodila skozi Bukvice.

Čestitke učencem in njihovim mentorjem!

Ponosna sem, da iz prispevkov veje misel: Spoštujmo sebe in spoštujmo druge. Le tako bo naš svet bogatejši in prijaznejši.

Brigita Smogavec, ravnateljica

EVROPSKO LETO DRŽAVLJANOV

Špela Brezočnik, 6. a

Učenci 1. a

KAJ JE ZATE DRŽAVA?

... da lahko gledam risanko. (Samire)

Kaj pomeni država? ... da se lahko vozi bicikl. (Adrijano)

... da je to kraj, kjer se lahko igraš, se prijetno zabavaš in voziš po cesti. (Veronika)

Slovenija. Vsaka država ima občino. (Ervin)

Eno mesto, v katerem živi veliko ljudi. (Adelina)

Je neka država. (Pascal)

Slovenija. (Alica Miryam)

Slovenija. (Nuša)

Slovenija, Kitajska. (Maruša)

Kraj, kjer živijo ljudje in živali. (Taja)

Ljubljana, Slovenija, Celje. (Filip)

Slovenija, Kitajska, Nemčija. (Meta)

... da grem v različne države. (Mihael)

Slovenija, državljani. (Luka)

... da več mest sestavlja državo. (Tian)

Je prostor. (Žiga)

Je drugo mesto. (Klemen)

ZAKAJ RAD/A ŽIVIŠ V SLOVENIJI?

... ker jo imam rada, ker je dobra. (Samire)

... ker lahko uživam z atijem. (Adrijano)

... ker mi je prijetno in so živali prijazne, ene pa zlobne
(Veronika)

... ker je tam veliko ljudi. (Ervin)

... ker je blizu šola. (Adelina)

... ker so tu naši lepi kraji. (Pascal)

... ker je prijetna, le takrat ne, ko trobijo s trobentami
(Alica Miryam)

... ker se doma in v šoli veliko naučiš. (Nuša)

... ker mi je všeč, da imam tu prijatelje in sestrico.
(Maruša)

... ker ima veliko igrač, jaz pa imam rada igrače. (Taja)

... ker je moj planet, ker imam tu veliko prijateljev. (Filip)

... ker v njej živim, všeč mi je jezik. (Meta)

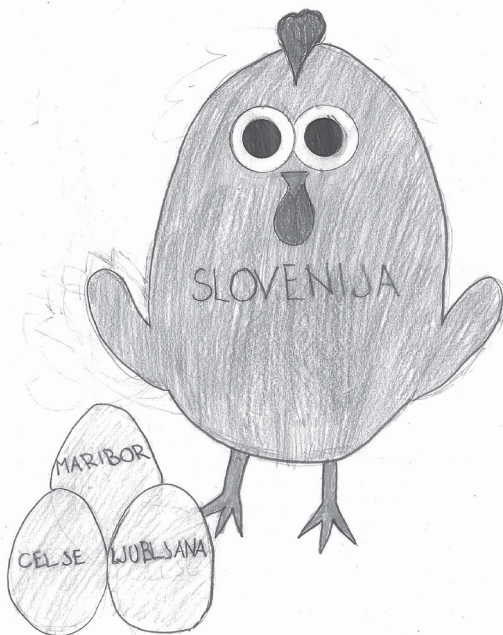
... ker imam bratca in je veliko parkirnih prostorov.
(Mihael)

... ker imam tukaj prijatelje. (Luka)

... ker mi je lepo doma, ker sedaj ni več poplav. (Tian)

... ker se lahko doma igram, ker se lahko v šoli skupaj
igramo. (Žiga)

... ker lahko govorim slovensko. (Klemen)

Anja Zeithofer, 4. a

KAJ JE POTNI LIST?

List, na katerega rišemo. (Samire)

List za pisanje. (Adrijano)

Pismo, ki ga vstaviš v nabiralnik. (Veronika)

Je neki list, s katerim počnem, kar hočem. (Ervin)

List, s katerim lahko greš na morje. (Adelina)

Z njim letijo ljudje v drugo državo. (Pascal)

Ko greš na potovanje, moraš dati en list. (Alica Miryam)

Ne vem. (Nuša)

List za potovanje. (Maruša)

Tisto, kar nekaj napišeš, nato pa pošlješ babici ali dedku.
(Taja)

Če greš v Pulo, imaš policaje, ki ti rečejo: »Daj potni list!«
in ti ga daš, da lahko greš dalje. (Filip)

List, s katerim lahko greš na letalo. (Meta)

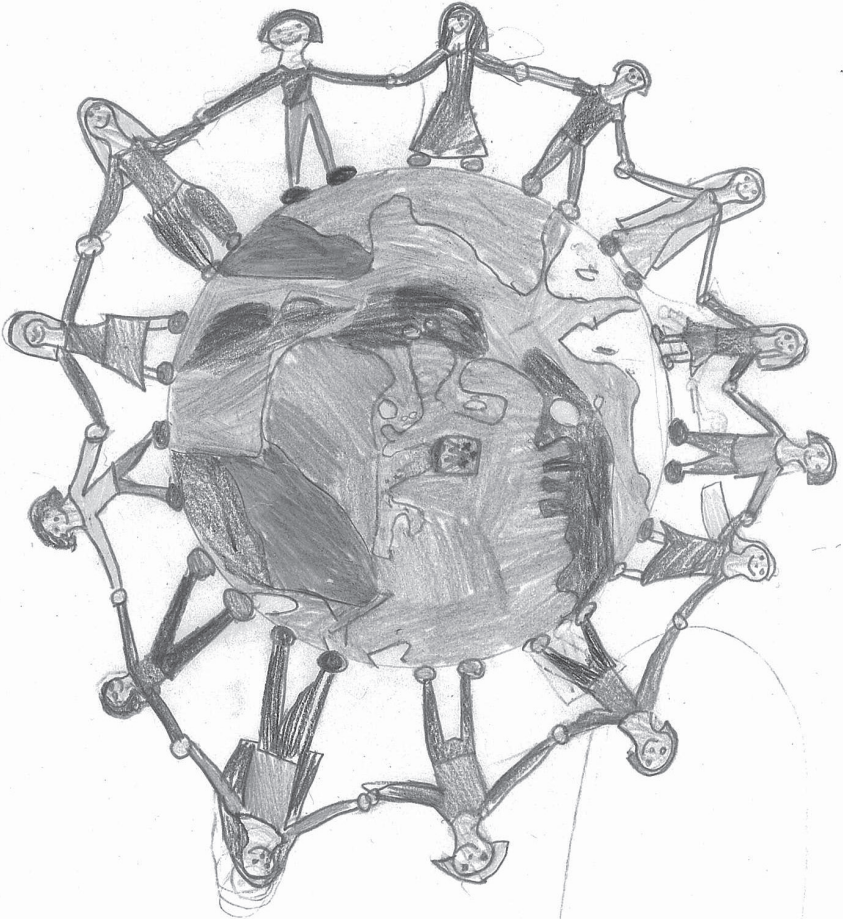
List, da nekaj napišeš, in potem tja greš. (Mihael)

List, s katerim lahko potujemo. (Luka)

Ko greš na letalo, lahko daš ta list, ali če greš mimo meje.
(Tian)

Na njem mora nekaj pisati, kar preberemo in ga shranimo.
(Žiga)

SVET

Ervin Berglez, 1. a

RAD ŽIVIM V SLOVENIJI

Slovenija je planet, ki se mu reče Zemlja. Slovenija je velika. Glavno mesto Slovenije je Ljubljana. Rad živim v Sloveniji, ker rad gledam risanke. Rad živim v Sloveniji, ker imam veliko igračk. Všeč mi je v Sloveniji, ker dan lahko večkrat preživim v svoji sobi. Če bi živel na drugem planetu, mi ne bi bilo všeč. Zmerom bi rad živel v Sloveniji.

Učenci 1. b

Praznik je:

- da ne hodimo v šolo in vrtec, smo lahko doma in hodimo na sprehod. Vseeno nam je, kam gremo, kaj delamo.

• **Kaja Jagodnik, 1. b**

- če ješ torto ali kakšno drugo pecivo, na kosilo pa lahko greš v gostilno. Greš lahko na sprehod, ne hodiš v šolo ali vrtec.

• **Lana Lobnik 1. b**

- da hodiš v šolo, se sprehajaš, se imaš lepo.

• **Vito Lobnik, 1. b**

- da se imamo vsi lepo, da smo veseli, da nismo žalostni in da se zabavamo ter gremo na počitnice. Da se vsi lepo igramo in se ne tepemo.

• **Vasja Bjelobrk, 1. b**

- da smo doma in ne gremo v šolo ali vrtec. Lahko smo v

parku, lahko smo pri babici, lahko gremo na morje.

• **Naja Antonić, 1. b**

- da praznuješ rojstni dan, ni ti treba iti v službo ali šolo, imaš prost dan, lahko greš na sprehod.

◦ **Mihail Šikaleski, 1. b**

- da lahko ostaneš doma in hodiš na sprehode. Lahko greš kamorkoli hočeš.

◦ **Katja Ribič Pajenk, 1. b**

- ko si doma, ko se lahko igraš s prijatelji, ko lahko greš z mamo v mesto ali pa se greva v park igrat.

◦ **Nina Kmetič, 1. b**

- da si doma, da greš v park, da greš kam hočeš, da greš v mesto, pa v kino.

◦ **Adisa Demiraj, 1. b**

- da so zaprte trgovine, ostanemo doma, da lahko gremo na sprehod s psom.

◦ **Muharem Sokoli, 1. b**

- da kaj praznuješ, da imaš rojstni dan, greš na piknik, da lahko kaj lepega narišeš, greš lahko kam na obisk, veselico, da kaj izdeluješ, pišeš pesmi, vadiš kitaro in da imaš prosti čas.

◦ **Filip Dreca, 1. b**

- ko si lahko doma, ni treba hoditi v šolo ali vrtec, lahko se doma po svoje igraš.

◦ **Lena Gašparič, 1. b**

- ko ne greš v šolo in ostaneš doma. Greš v park, lahko se igraš. Igram se lahko s svojim bratom.

◦ **Nik Godina, 1. b**

- praznuješ lahko božič, noč čarovnic, miklavža, rojstni dan, rožnati praznik. Naredimo lahko veliko zabavo.

◦ **Zala Kirbiš, 1. b**

- praznik je božič, da greš s prijatelji na sprehod, skupaj se lahko igramo, gledamo televizijo.

◦ **Leonard Berisha, 1. b**

- da praznuješ rojstni dan, lahko božič, da greš h komu na obisk, greš k prijateljem na zabavo.

◦ **Aleksander Veselinović, 1. b**

- da hodimo skupaj s prijatelji na rojstni dan.

◦ **Aneja Zafred, 1. b**

Anamarija Ribič, 2. a

POTOVALA SEM V KOPER

Letos poleti sem bila na morju v Kopru. Peljala sem se z vlakom. Potovala sem s sestro in mamo. Vstopile smo v Mariboru. Sprevodnik je pregledal karte. Vozile smo se 4 ure in pol. Izstopile smo na železniški postaji v Kopru. S taksijem smo se odpeljale do hotela.

Ivo Lobnik, 2. a

MOJ BRATRANEC JE TAJEC

Živi na Švedskem, pa čeprav je Tajec. Tam živi še moja teta Alenka. Tja je šla leta 1963. Tam so še Montisha in moj stric Lasse. V resnici on ni moj pravi bratranec. Tako mu pravim zato, ker je sin Tajke, ki jo je teta Alenka posvojila, ko je bila še majhna. On pravi, da sva z Vidom njegova edina bratranca. Ime mu je Jay. Montisha je njegova polsestra. Tudi stric Lasse ni Slovenec, ampak je Šved.

Elmin Jukić, 2. a

CARINIK

Gospod carinik,
ki na meji čakaš me,
prosim, hitro me preglej,
saj domov vračam se.
Ti, ki na Šengenu stojiš
in pravico nam deliš,
osebno vrni mi,
saj v Evropo se mi mudi.

Brina Vajzman, 2. a

ČE BI BIL VES SVET ENA SAMA DRUŽINA

Na svetu je veliko različnih držav.

Vsaka država ima svoj jezik, svojo zastavo, svojo himno in svoj denar.

Če bi bila na svetu le ena država, bi vsi govorili isti jezik. Imeli bi eno zastavo in enotno himno. Vsi ljudje bi uporabljali enak denar.

Vsi bi živeli v isti državi.

Jaka Rodošek, 5. a

Filip Marušič, 7. a

Lana Tušek, 2. a

ČE BI BIL VES SVET ENA SAMA DRUŽINA

Na svetu je več kot 300 držav. Sosednje države Slovenije so: Hrvaška, Madžarska, Italija in Avstrija. Vsaka država ima svoj jezik in svojo himno.

Če bi bil svet ena sama država, mislim, da ne bi bilo vojn, tako kakor ne bi bilo prepиров med državami.

Če bi bil svet ena sama država, bi vsi brali enake knjige in bi vsi gledali enake oddaje in enake filme.

Učenci 2. b

VABIMO VAS NA POTEPO PO SLOVENIJI ...

Ajdovščina

Rada grem v Ajdovščino, ker so tam pranona, stari starši in teta. Ajdovščina je manjša kot Maribor. V Ajdovščini so gore Nanos, Čaven in Stara baba. Tam je izvir Hublja. Poznam pravljico o palčkih in velikanu in se je dogajala pred mnogimi leti prav tam. V Ajdovščini govorijo ajdovsko. Ko v Ajdovščini piha burja, mi je zelo všeč.

Zala Bradač, 2. b

Maribor

Živim v Mariboru. Maribor se mi zdi veliko mesto, vendar ni glavno mesto Slovenije. Ljubljana je glavno mesto Slovenije. Tam živi moja teta Tjaša. Slovenija ima obliko kokoši. Je del Evrope. Mislim, da Hrvaška ni v Evropski uniji. To sem ugotovil na morju, ko sem plačal sladoled s kunami in ne z evri.

Vasja Vidovič, 2. b

Ljubljana

Ljubljana je največje mesto Slovenije. Poznana je po svojih znamenitostih: Tromostovje, Prešernov trg, nogometni stadion, ki je delo arhitekta Jožeta Plečnika.

Ajda Dai Ozmec, 2. b

Boč

Boč je hrib. Ima veliko zelenja in svežega zraka. Za Boč je značilen razgledni stolp. Ob poti lahko srečamo veliko pohodnikov, ki radi obiskujejo slovenske hribe.

Živa Blažič, 2. b

Počehova

Vabim te v Počehovo. Pokazala bi ti svoj dom. Povabila bi te na rojstni dan. Zabavali bi se in jedli torto.

Janet Bohanec, 2. b

Areh

Na Arehu se lahko smučamo in tam je veliko snega. Lahko se vozimo z gondolo ali pa hodimo peš po hribu.

Danej Vilar, 2. b

Postojnska jama

Peljala bi te v Postojnsko jamo. Tam je zelo temno, lahko se voziš s podzemnim vlakcem. V Postojnski jami živi zelo redka žival - človeška ribica. V posebni dvorani in nasploh v jami so tudi kapniki. Tam je zelo lepo. V bližini jame je Postojnski grad.

Dora Boc, 2. b

Na Lent v Mariboru

Mesto Maribor je zelo lepo mesto. Prijatelja bi pelja na Lent.

Jasin Taraj, 2. b

Stara trta

Pokazal bi mu staro trto.

Muhamed Taraj, 2. b

V Portorož

Prijateljico bi peljala na morje in na sprehod, da ji razkažem mesto Portorož.

Rebeka Predan, 2. b

Na morje

Peljala bi te na morje, ker bi se tam kopali in zabavali na slovenskem morju.

Nika Rehberger, 2. b

Na Ptuj

Na Ptuj zato, ker je tam pravi Ptujski grad. V tem gradu je zrno graha. Na zrnu graha je ležala uboga deklica. Tako so spoznali, da je prava kraljična. Na Ptujju je veliko starih hiš.

Vanesa Štandeker, 2. b

Maribor

Pokazala bi ti Piramido. Živim v zelo velikem mestu. Je zelo lepo mesto.

Zoja Gajer, 2. b

V Lenart

V Lenart bi te peljala zato, ker tam živim. Peljala bi te na sprehod v park. Tam je veliko otrok in ker tam živi babica.

Adriana Jelenko, 2. b

Piramida

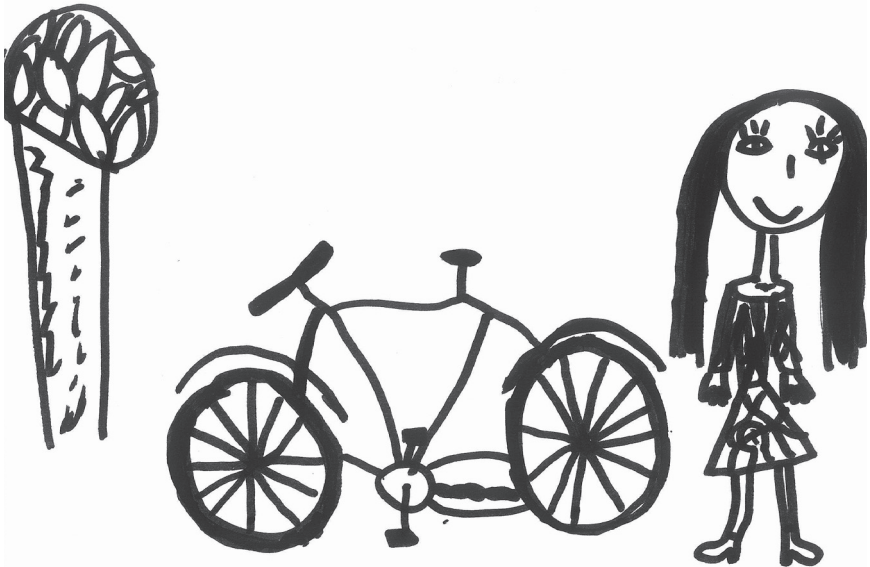
Je velik hrib. Na poti do vrha hriba vidimo trte. Na vrhu hriba stoji poseben zvonček. Če z njim trikrat pozvoniš, se ti izpolni želja.

Veno Voler, 2. b

Triglav

Peljal bi te na Triglav. Imela bi čudoviti razgled. Gora Triglav ima ime Triglav zato, ker so trije vrhovi.

Patrik Sakelšek, 2. b

Lia Belšak, 2. a

Danej Vilar, 2. b

S TUJCEM NA BLEDU

Če bi prišel k meni na obisk tujec, bi ga peljal na Bled. Na Bledu je veliko jezero, v katerem bi se kopala. Na sredini jezera je otok, na katerega se lahko pripelješ s čolnom. Na Bledu je tudi kmetija, kjer bi si ogledala kmečke živali. Na tej kmetiji Mulej sem bil že trikrat. Lahko bi šla tudi loviti ribe, se sprehajati in voziti s kolesom. Ogledovala bi si čisto naravo in gozd. Blizu Bleda je letališče, kjer bi se lahko šla peljati z letalom.

Rad se vračam na Bled in kmetijo Mulej. Bled mi je tako všeč, da bi popeljal turiste na ogled tega kraja.

Jan Levec, 3. a

PISMO PRIJATELJU PETRU

Maribor, 5. 12. 2012

Zdravo, Peter!

Zadnjič, ko sva govorila po telefonu, sva morala hitro končati, zato ti bom danes v pismu napisal malo več o sebi in svoji domovini.

Moji hobiji so plavanje, kolesarjenje, dvakrat na teden pa hodim tudi na karate.

Moja domovina je Slovenija, njeno glavno mesto je Ljubljana. Jaz živim v Mariboru. Skozi mesto teče reka Drava. Največji hrib v mestu je Pohorje, kjer se vsako leto odvija tekmovanje v ženskem smučanju zlata lisica. Najvišji vrh v Sloveniji je Triglav, najdaljša reka pa Sava. Zelo lepo je tudi na Blejskem in Bohinjskem jezeru. Poleti gremo na slovensko morje, ponavadi v Piran ali Portorož. Lani smo obiskali tudi Postojnsko jamo, kjer so mi bili še posebej všeč kapniki in človeška ribica.

Peter, prosim te, da mi tudi ti kaj napišeš o sebi in svoji domovini.

Lepo te pozdravljam in upam, da se kmalu srečava. Lahko se bova bolje pogovarjala, saj obiskujem tečaj nemškega jezika.

Tvoj Jan

Nika Nađ, 3. a

MOJA SESTRICNA SARA

Moji sestrični je ime Sara. Živi na Dunaju, v Avstriji. Tam obiskuje mednarodno šolo, kjer govori angleško.

Stara je enajst let. Zelo rada bere knjige. V šoli se pridno uči. V prostem času trenira plavanje in obiskuje glasbeno šolo, kjer igra klavir. S Saro sva dobri prijateljici. Zelo sem vesela, ko pride na obisk. Takrat se skupaj igrava, pleševa, bereva. Imava se super. Včasih se tudi malo prepirava. Zelo sem žalostna, ko se vrne na Dunaj.

Vesela sem, da je Sara moja sestrična. Od nje se veliko naučim. Komaj čakam, da se spet srečava.

Rok Klepec Vabič, 3. a

MOJE MESTO

Sem Rok in hodim v tretji razred. Doma sem v Sloveniji, v mestu Mariboru.

V našem mestu imamo šole, športna igrišča, kulturne ustanove, trgovine in zelo lep park. V parku se rad igram s prijatelji. Velikokrat pa obiščem tudi kulturne prireditve in športna igrišča. V trgovinah nakupujem z mamo in očetom. Solo imam v bližini doma.

Zelo rad imam svoje mesto, saj je tu doma vsa moja družina in prijatelji.

Ajda Kirbiš, 3. a

NA LAPONSKEM

Danes popoldne je pri nas začelo snežiti in zelo se je ohladilo. Ko zagledam sneg, se spomnim nate.

Pri vas je zmeraj sneg in zmeraj ste oblečeni v topla oblačila. Tudi sadja in zelenjave ni toliko kot pri nas. Vendar je okolje pri vas dosti bolj čisto. Ni avtomobilov in velikih tovarn, ki onesnažujejo okolje. Tudi pouk v šoli poteka drugače kot pri nas. Vaše hiše so drugačne. Pri nas so iz betona in opeke, pri vas iz velikih kosov ledu. Pri vas so tudi živali drugačne. Pri vas živijo severni medvedi, tjulni, kiti in polarne lisice.

Lepo je, da je svet tako različen, tako drugačen in vsak kotiček sveta po svoje tako lep. Upam, da bo v vaših krajih tako tudi ostalo.

Lev Špička, 4. a

MOJ PRIJATELJ TRIN ŽIVI NA ČEŠKEM

Moj prijatelj Trin živi v Pragi. Praga je glavno mesto Češke. Praga se po češko napiše Praha. Trinova mama je Slovenka, ati pa Čeh. Trin govori z mamó slovensko, z atijem pa češko. Včasih pa govori tudi angleško, ker so dve leti živeli v New Yorku. Dostikrat pride v Maribor na obisk k babici, k meni in sestričnam ter bratrancu. Včasih se pogovarjava preko Skypa. Bil sem že na obisku pri njem v Pragi. Tam mi je bil najbolj všeč grad in živalski vrt. Za novo leto gremo skupaj s Trinom na počitnice.

Tiana Rajh, 4. a

SANJALA SEM

Sanjala sem, da bo konec sveta.
Konec sveta, takšen kot je ta.
Sanjala sem, da jutri bo nov začetek,
kjer vsi se smejimo,
kjer otroci veselo zaspimo.
Sanjala sem, da to niso le sanje,
to je lahko
resnično naše življenje.
Sanjala sem o srečni Evropi.

Horvat Hannah, 4. a

ČE BI BIL VES SVET ENA SAMA DRŽAVA

Če bi bil svet ena država,
tukaj bila bi zabava.
Zato pravim tako:
Na počitnice se ne bi dolgo vozili
in se hitro vrnili.
Vsi imeli bi enako trgovino,
v katero bi hodili s celotno družino.
Peš do mesta bi hodili
in na teži nekaj izgubili,
avta ne bi potrebovali,
da s tem bi državo okuževali,
a zemljevid bi še vedno rabili.
Priateljstva bi okrepili,
saj v šolo enako bi vsi hodili
in si zabavo skupaj delili
ter se raznežili.
A to si le govorimo,
namesto da kaj bi storili.

Jaka Zupanc, 4. a

NAŠI ŠPORTNIKI ZASTOPAJO SLOVENIJO

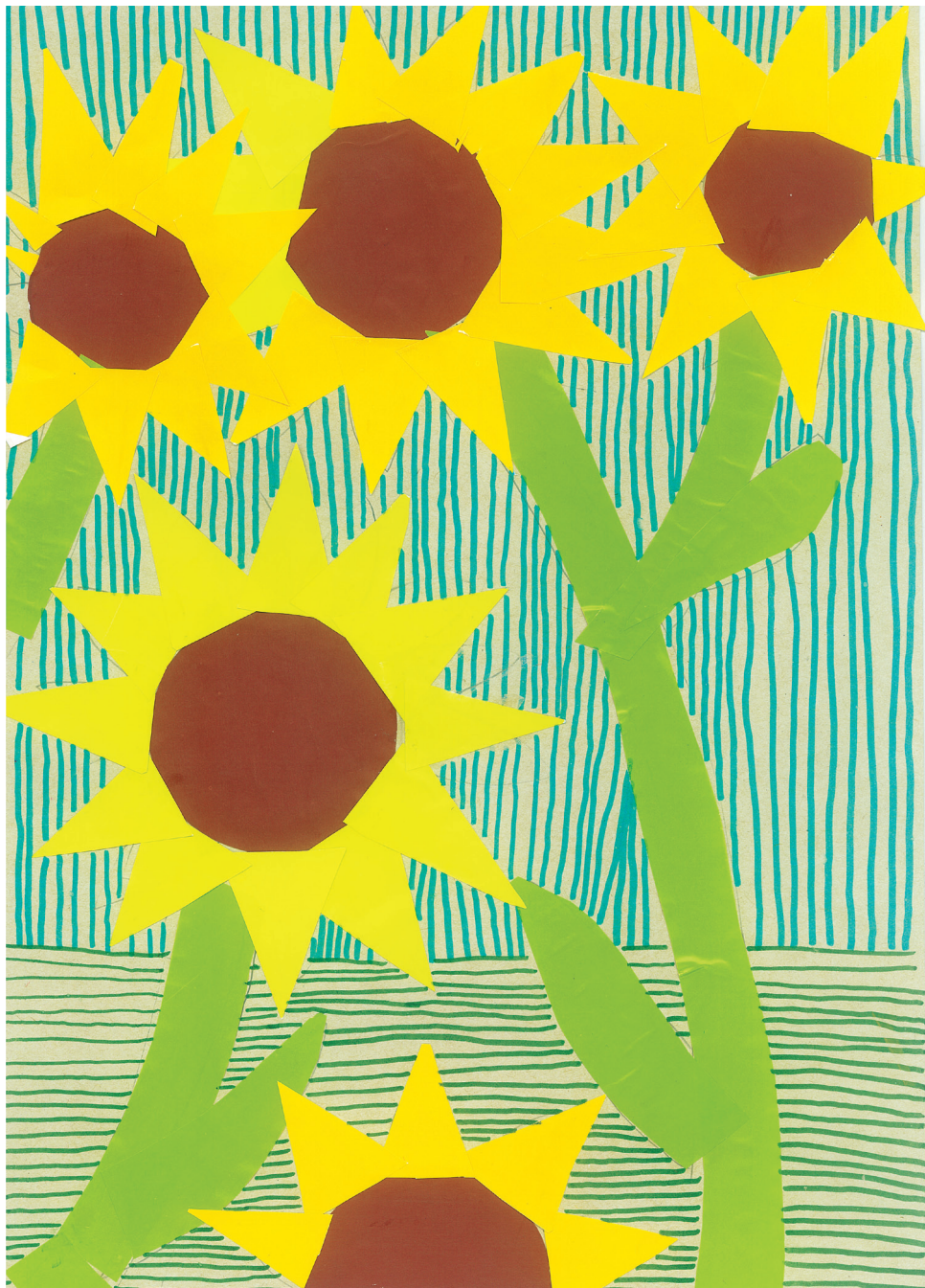
Slovenijo zastopa veliko športnikov. Najboljši smo v zimskih športih, v katerih nas zastopajo: Tina Maze, Jakov Fak, Teja Gregorin, Robert Kranjec ...

Tudi v poletnih disciplinah imamo zastopnike: Primož Kozmos, Dejan Zavec, Rajmond Debevec, Luka Špik ... Naši športniki nas zastopajo na: olimpijskih igrah, na svetovnih, evropskih in državnih prvenstvih ... Najuspešnejša je bila Tina Maze, ki je v letošnji sezoni že več kot štirikrat zmagala. Na zadnjih olimpijskih igrah smo osvojili veliko kolajn. V zadnjem času so bolj uspešni: Urška Žolnir, Tina Maze, Jakov Fak, Rok Perko, Rajmond Debevec, Primož Kozmos, Luka Špik (na zadnjih olimpijskih igrah tudi Iztok Čop). Na naše športnike smo zelo ponosni, ker smo za tako majhno državo zelo uspešni.

Gaja Gujt Bauman, 4. a

PONOSNA SEM, ČE SLIŠIM HIMNO

Naš pevski zborček je nastopal v gledališču. Odpeljali so nas v Kazinsko dvorano. Zagotovo je bil državni praznik, saj smo vedeli, da bomo peli slovensko himno. Tam so bili veliki, kristalni lestenci, ogromna ogledala in zelo veliko lepih stolov. Začeli smo peti Prešernovo Zdravljico. Bil je veličasten občutek. Vse lepo urejene dame in gospodje so vstali in se precej resno držali. Ker se petju himne ne ploska, so ob koncu vsi samo mirno sedli. Mislila sem si, da bi tudi oni prav radi z nami zapeli. Morda kdaj drugič ...

Hana D. Radonjič, 6. b

RAD ŽIVIM V SLOVENIJI

Razmišljam o domovini.

Vem, da je Slovenija del Evropske unije. To pomeni, da med državami ni meja, da lahko ljudje delajo tudi v drugih državah, kot Tadejev oče. Tadej z mano trenira nogomet, njegov oče vsak dan hodi na delo v Avstrijo. To je zdaj lahko, ker smo vsi v Evropski uniji. Tudi enak denar imamo. Vsi uporabljamo evro.

Ker imam eno babico in dedka v Zagrebu, velikokrat potujemo na Hrvaško. Na poti moramo čez mejo. Tam vedno ustavimo, policisti in cariniki nas pregledajo, pokazati moramo potne liste. To je zato, ker Hrvaška še ni članica Evropske unije, da ne bi bilo meje. Tam govorijo hrvaško. Jaz znam hrvaški jezik, ati me uči od malega. Tam imam bratrance in prijatelje, z njimi govorim hrvaško. Vseeno se počutim doma, ko se vrnem v Slovenijo. Lepo je z vsemi govoriti v svojem jeziku.

S starši sem veliko hodil na izlete. Mami in ati pravita, da bom tako spoznal domovino. Danes sem prvič razmišljal, kaj vse sem že videl - bil sem na slovenskem morju, kopal sem se v Blejskem jezeru, kjer lahko vozijo samo čolni na vesla, noge sem pomočil tudi v Bohinjsko jezero, ki je zelo mrzlo. Videl sem slapove - veliki Peričnik in Savico, kjer so me zelo bolele noge zaradi mnogih stopnic. Prehodil sem tudi dolgo pot ob Vintgarju. Z gondolo sem se peljal na Vogel, od koder je mama skočila z zmajem na Bohinj ob jezeru. Obiskal sem Postojnsko jamo in videl človeško ribico, ki živi samo pri nas. Moj dedi živi na Pohorju, kjer skupaj smučava in greva po gobe. Mi pa živimo pod Piramido.

Po televiziji gledamo demonstracije. Mama pravi, da je veliko ljudem hudo in so nezadovoljni. Da ne vidijo nič

lepega v prihodnosti.

Jaz pa hodim v šolo, treniram nogomet, grem k dediju in babici na Pohorje, s prijatelji se igravam na igrišču pri sosednji šoli. Moja teta Mateja je zdaj naša sosedka in ima mačka Poldija, ki je tudi moj, ker ga doma ne smem imeti zaradi alergije. Rad sem tu doma.

Zato je tu moja domovina.

Lara Ribič, 5. a

SLOVENŠČINA JE MOJ JEZIK

Slovenščina se mi zdi potrebna za življenje kot voda, hrana, zrak, starši, prijatelji in učitelji.

Že od rojstva naprej sem uporabljala za sporazumevanje s starši različne glasove. Najprej sem se le jokala in smejala. Potem sem pričela izgovarjati posamezne zloge. Končno sem spregovorila prvo besedo mama.

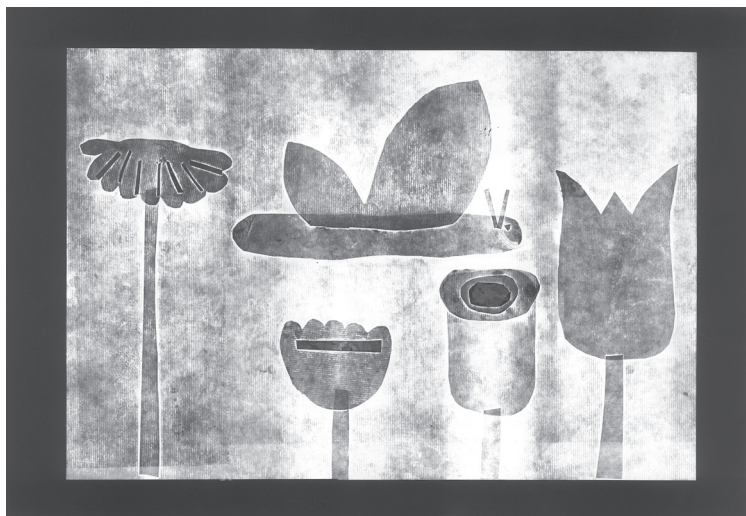
S tremi leti sem pričela obiskovati otroški vrtec. Večina otrok je bila starejših od mene, nekateri so bili mlajši. Vzgojiteljica nas je učila veliko pesmic. Veliko smo plesali. Nekega dne je učiteljica povedala, da nas starši lahko prijavijo k tečaju angleščine. Ni bilo dovolj prijav, zato tečaja ni bilo. Do šole sem bila torej oproščena pouka tujega jezika. Ob gledanju različnih risank na televiziji sem pri nekaterih opazila, da ne razumem, kaj risani junaki govorijo. Mama mi je povedala, da je to angleščina. Risanke sem z zanimanjem gledala. Čez nekaj časa sem razumela, kaj se dogaja.

V prvem razredu smo se naučili besede zapisati. Poskušala sem jih prebrati. Na začetku sem potrebovala veliko časa, da sem jih prebrala. Danes jih berem z vedno večjim veseljem. Enkrat na mesec obiščem knjižnico, kjer si sposodim različne knjige. V prvih dveh razredih sem raje

listala in prebirala slikanice. Občudovala sem predvsem slike. Knjige mi je brala mama. Še danes mi bere za lahko noč. Sedaj najraje berem različne otroške zbirke: Hišica na drevesu, Pet prijateljev, Jurka Burka in mlade brihte.

Pričela sem obiskovati pouk angleščine in nemščine. Spoznala sem, da ta dva jezika nista moja, saj jih ne razumem. Bila sta mi zelo zanimiva, saj smo se naučili veliko pesmic. Sedaj sem v petem razredu. Obvezni pouk angleščine obiskujem že drugo leto. Pri pouku je zanimivo. Mislim, da smo se naučili že zelo veliko. Nikoli mi ne pride na misel, da bi se v angleščini pogovarjala. Včasih si izposodim kakšno knjigo v angleščini, vendar se hitro naveličam. Sreča, da imamo prevajalce, ki nam prevedejo zanimive knjige v slovenščino.

Slovenščino se učim vsak dan v šoli in doma. V šoli se je učimo pri pouku slovenskega jezika, pri naravoslovju in tehniki, družbi in gospodinjstvu, kjer v zvezek pišemo snov, pri matematiki, kjer rešujemo naloge z besedili. Pri glasbi in pevskem zboru pojemo pesmice v slovenskem jeziku, pri likovni vzgoji nam učiteljica v slovenščini pove, kaj naj narišemo. Pri športni vzgoji pa celo telovadimo v slovenščini!

Maša Arsenovič, 4. a

POTOVALA SEM NA DUNAJ

Med počitnicami smo v Avstrijo odpotovali,
da bi si glavno mesto Dunaj ogledovali.

Navdušili so nas tamkajšnji gradovi
s čudovitimi vrtovi.

V njih cesarska družina je živela
in mnogo razkošnih soban imela.

Razen porcelana, slik in zlatnine
smo videli še številne druge umetnine.

V dunajski hiši glasbe smo glasbo ustvarjali, poslušali
in se v dirigiranju orkestru preizkušali.

Na koncu ogledali smo si še katedralo mogočno,
ki s svojo lepoto očarala nas je močno.

Ko smo se vračali domov, smo sklenili,
da na Dunaj se bomo še vrnili.

POVSOD JE LEPO, A DOMA NAJLEPŠE

Nekaterim lepo je v Rimu,
drugim v Franciji,
tretjim je lepše v Afriki.
Nekaterim se zdi lepo morje,
drugim je lepše gorovje.
Jaz pa pravim: »Povsod je lepo, a doma je najlepše.«

Tudi jaz bi rada šla v Anglijo, Ameriko
ali celo v Avstralijo, vendar ne bi
dolgo zdržala, hitro bi nazaj prišla.
Saj dom je le eden in ta je najlepši.

Težko je, kadar se nekem daleč preselimo
in ko to prebolimo,
težko pozabimo na domovino.

Seveda nismo vsi enaki.
Nekateri takoj pozabijo na svoj dom,
toda jaz, če se bom kdaj preselila,
ga ne bom nikoli pozabila.
Saj moj dom je Maribor,
ki je v Sloveniji in Slovenija je v Evropi.

Ajda Rakun, 5. a

POTOVALA SEM V ...

Že od nekdaj sem si želela odpotovati v London. Nekega dne sem prosila mamo in očeta, da bi odpotovali v London. Najprej nista privolila. Ko pa sem prosila še enkrat, sta pritrdila. Na hotelsko rezervacijo smo čakali precej časa, tudi na letalske karte. Čez teden dni pa sta mi povedala, da so karte razprodane. Zelo sem bila žalostna. Mama in oče sta poskušala vse, da bi dobili karte. A nič od tega. Vse je bilo razprodano. Čez leto dni pa smo dobili karte in odpotovali smo. V Londonu smo bivali od sobote do petka. Zelo mi je bilo všeč. Videla sem: londonsko oko, kraj, kjer so snemali Harry Potterja, londonski most ... Kupila sem si tudi nekaj zelo lepih stvari.

Ko sem se vrnila domov v Maribor, sem bila zelo vesela, saj sem spet videla svojo psičko in vse druge. V šoli sem pisala tudi doživljajski spis o potovanju v London. Tega potovanja z družino ne bom nikoli pozabila. Želim si jih še več.

Alja Horvat, 5. b

PISMO ZA BABICO

Bil je dolgočasen deževen dan. Na mizi sem zagledala kuverto, list papirja in pisalo. Pomislila sem, da bi lahko napisala pismo svoji babici, ki živi v Italiji. Razmišljala sem, o čem bi ji pisala, nato pa sem se spomnila, da me je babica nekoč vprašala, kje, razen v Sloveniji, bi mi še bilo všeč živeti. Ker takrat še nisem vedela, kaj naj ji odgovorim, sem se odločila, da ji bom pisala o tem.

»Draga babi!

Ker si me pred časom vprašala, kje bi še živela, ti sedaj, ko sem o tem malo razmislila, odgovarjam na tvoje vprašanje. Najraje bi živela v Franciji. Zaradi tega, ker tam govorijo moj najljubši jezik, to je francoščina. Je pa še mnogo drugih razlogov, na primer: Eifflov stolp, rada bi se sprehajala po deževnem Parizu, ker sem slišala, da je to zelo lepo, in rada bi jedla francoski rogljiček, da ugotovim, če so mogoče še boljši kot pri nas ... Veliko zanimivih stvari je, ki bi jih rada videla.

Kako pa je pri tebi? A si že dobila kužka? In kako mu je ime? Kako je dedi in njegova muca Pikica? Kako ste se imeli na Hrvaškem? Kdaj nas boste obiskali? In nosiš ogrlico, ki sem ti jo naredila? Prosim, babi, da mi čim prej odpišeš, ker te zelo pogrešam.

Salut,

tvoja Alja!«

Pismo sem odnesla na pošto.

Čez nekaj dni je mama rekla: »Alja, dobila si pismo iz Italije.«

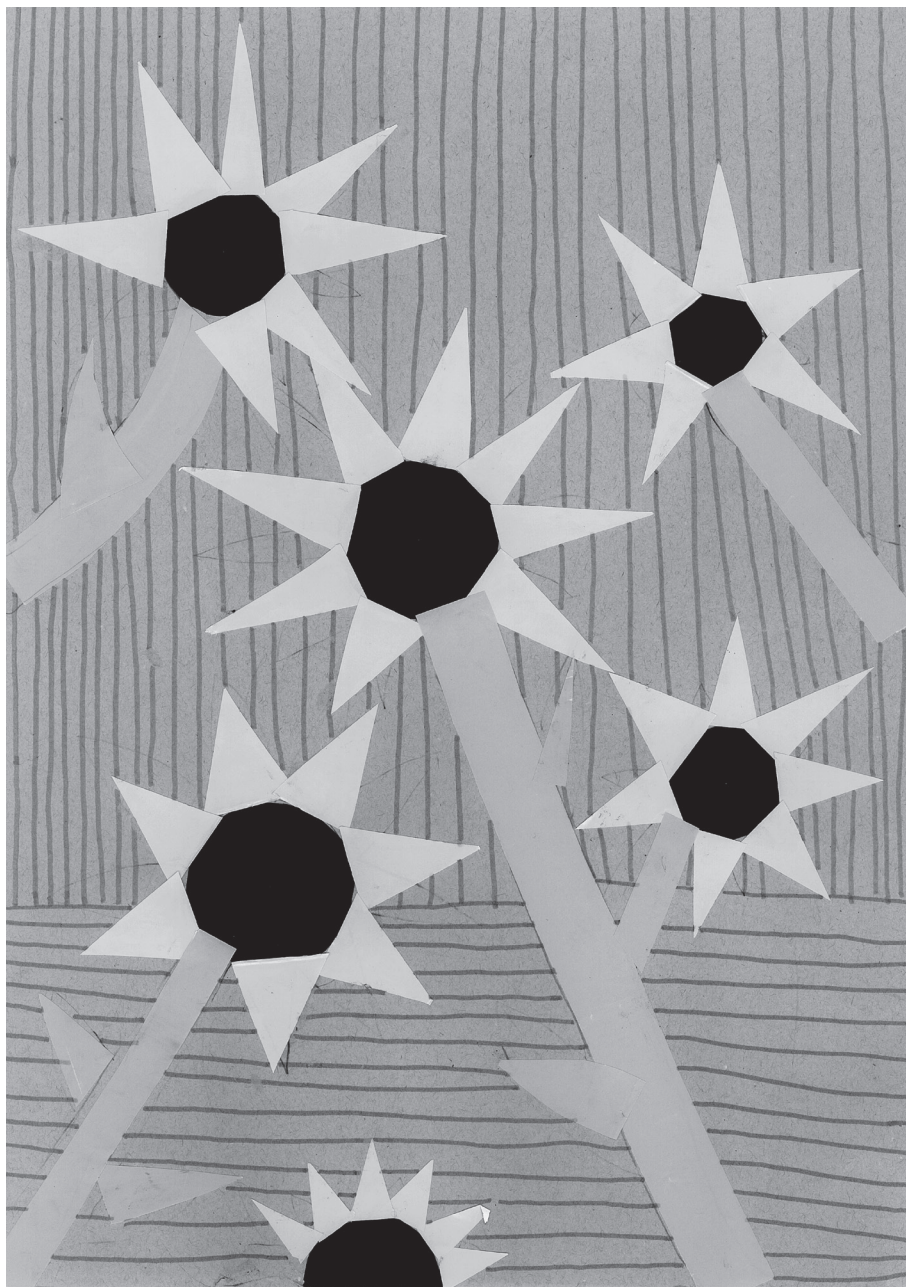
Pisalo je:

»Draga Alja!

Tudi meni se zdi Francija zelo lepa država.

Pri nas je zanimivo. Dobila sem psa Pikija. Tudi dedi in njegova muca sta dobro. Na Hrvaškem smo se imeli lepo. Obiskali vas bomo med zimskimi počitnicami. Seveda nosim tvojo ogrlico. Želim pa si tudi, da ti obiščeš mene in se prepričaš, kako klepetavi so Italijani.

Tvoja babi in seveda dedi!«

Žana Novak, 6. b

Babičinega pisma sem bila zelo vesela. Dala sem ga pod svojo blazino. Nato sem pogledala na zemljevid in videla, da sta Italija in Slovenija zelo blizu. Pogledala sem tudi druge države v Evropi, na primer: Hrvaška, Madžarska, Avstrija ... V kuverti pa sem zagledala italijansko zastavico, ki jo je babica priložila k pismu. Na drugi strani je pisalo: Od babi za Aljo.

Pia Majcenovič, 5. b

ŽIVIM V SLOVENIJI

Življenje v Sloveniji je zelo lepo.

Imamo čudovito pokrajino.

Veselje je občudovati jo.

Imamo tudi gore. Najvišja Triglav je.

Mesta so lepa, majhna in velika.

Velikokrat lepot Slovenije ne prepoznamo.

Slovenija naša domovina je.

Lepa tudi njena narava je.

Običaji v Sloveniji so različni.

Veliko v njej živi ljudi dobrega srca.

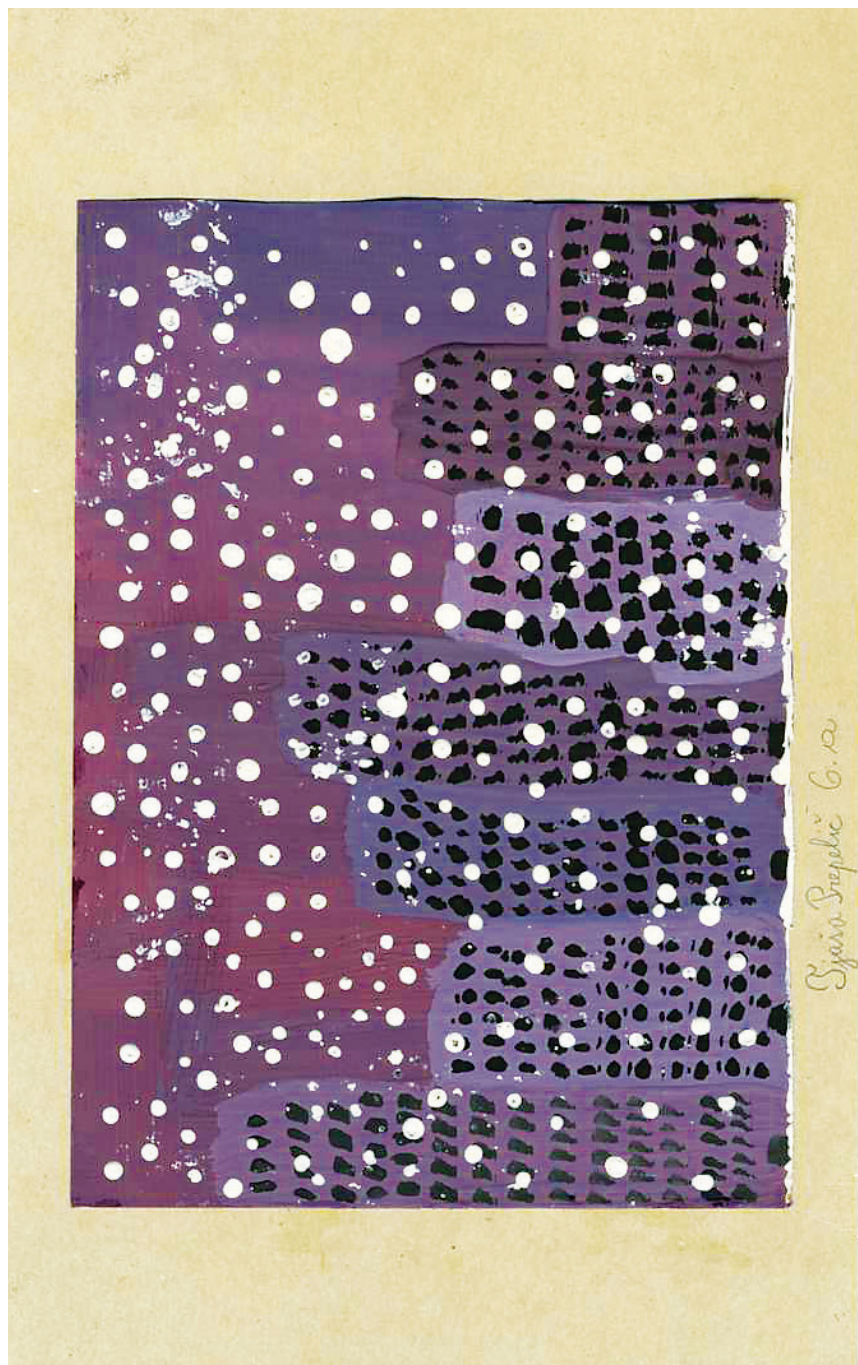
Enkrat bi bilo lepo spoznati vse posebnosti Slovenije.

Nebo je po navadi polno zvezd.

Imamo tudi različna lepa jezera.

Jaz imam Slovenijo rada.

In želim, da ostane takšna, kot je.

Tjaša Prepelič, 6. a

Ayda Kirbiş, 3. a

RAD IMAM SLOVENIJO

Zakaj se ljudje med seboj kregajo, sem se vprašal, ko sem gledal poročila. Kaj je tako narobe? Zakaj so nekateri takšni? Vesel bi bil, če bi se ljudje med seboj razumeli, sem si mislil. Ko sem bil v postelji, sem si rekel: »Jutri je začetek šole! Bom vprašal učitelja!«

Zjutraj sem odhitel v šolo. Tam je bil tudi novi učenec. Vprašal sem ga, kako mu je ime. Rekel je, da je Marko. Ko smo se predstavljali, sta si Marko in moj sošolec Jure nekaj šepetala. Jure je bil zelo začuden. Prišel sem bližje, da bi ugotovil, kaj si šepetata. A ko sem stopil korak naprej, mi je Jure rekel: »Pojdi stran! A ne vidiš, da se z novim sošolcem pogovarjava nekaj, česar taki, kot si ti, ne smejo slišati?« Stopil sem vstran, a toliko, da sem slišal, kaj si šepetata. Marko je rekel Juretu: »Kako je ta vaša Slovenija grda! Pa tako slabe znamenitosti imate! Pri nas, v Londonu, je vse tako popolno!« Zamislil sem se. Slovenija je prav lepa dežela! In za nič na svetu ne bi šel iz nje! Že pri prvem odmoru sta Jure in Marko odšla do drugih fantov in jim to vse povedala. Vsi razen enega, Andreja, so se strinjali z njima. Odšel sem k Andreju in mu rekel, da se tudi meni ne zdi prav, kar govorita Marko in Jure, in da je lahko skupaj z mano. Potem so Marko, Jure in drugi fantje odšli še k deklicam in tudi njim povedali to. Vse so se strinjali z njimi. Tako sva naslednjih nekaj tednov z Andrejem ostala sama, a čez nekaj časa sva temu naredila konec. Sošolce in sošolke sva spraševala, zakaj jim Slovenija ni tako všeč kot London in kaj jim ni všeč tukaj! Po dolgem času prepričevanja sva jih prepričala o lepotah Slovenije. Celo Jure je privolil. In tako je Marko ostal sam. Ničesar drugega ni mogel, kot da se je le strinjal, da je Slovenija lepa.

Marko je postal dober in obnašal se je, kot bi se rodil v Sloveniji. Jaz pa sem vesel, da je Slovenija moja domovina.

Ronja Štampar, 5. b

POTOVALA SEM ...

Potovala sem v Atene. Bilo je zelo zanimivo. Ogledali smo si akropolo.

Tam je bilo zelo veliko lepo okrašenih stebrov. Čudim se, kako so naredili tako lepe vzorce. Še mi, razvajeni lenuhi leni, ne moremo narediti tako lepih vzorcev, pa imamo polno orodja, takrat pa ga niso imeli. Odšli smo si ogledat tudi muzej, kjer je bilo še vrsto drugih iznajdb.

Napisala bom tudi, kako se je mesto Atene poimenovalo Atene. Nekoč sta se Atena in Pozejdon prepirala, kdo bo zaščitnik mesta Aten. Povprašala sta meščane, meščani se niso mogli odločiti, kdo bo zaščitnik mesta, da se ne bi znašala nad njimi. Potem pa so se odločili, da tisti, ki jim bo dal najboljše darilo. Pozejdon jim je dal konja, Atena pa drevo oljko. Ko so ugotovili, da imajo od drevesa večjo korist, so izbrali Ateno. Tako se je mesto Atene poimenovalo Atene in tudi zato je v Grčiji polno teh dreves.

No, pa sem končala.

VSE DRŽAVE MORAJO BITI PRIJATELJICE

Nekoč je živela država Slovenija. Bila je že samostojna. Severno od nje je bila Avstrija, kjer so imeli zelo dobre smučarje. Obe skupaj sta bili zelo dobri prijateljici.

Nekoč pa se ti dve državi spreta. Spreta se zaradi nesporazuma, kje bi katere bila. Avstrija je želela biti na mestu Slovenije.

Slovenija pa je hotela ostati na svojem mestu. Naenkrat je prišla Italija in vprašala Avstrijo, zakaj se grdo drži. Avstrija je rekla, naj gre vprašat Slovenijo. In Italija jo je res vprašala. Slovenija je rekla, naj jo neha dražiti in drezati vanjo. Italija se je razjezila in se sprla z obema. »Če pa sta taki, da mi nočeta povedati, pa mi ni treba!« Odšla je jezno. Sedaj je prišla Madžarska in vprašala, zakaj se tako kisko držijo kot kisle kumarice. Vse naenkrat so odgovorile: »Nehaj! Vse smo se sprle, ali se boš še ti z nami, ker nam govoriš kisle kumare?« »Dobro, če ste tako občutljive.« Vse so se skregale. Na koncu pa je prišla še Kitajska. »Kaj pa je zdaj to? Groza! Ali ste normalne?« »Kaj pa kričiš?« je rekla Italija. »Ali prideš, Slovenija, z mano v kino?« »Prav.« »Kaj pa ti, Avstrija?« »Jaz bi šla, ampak je zraven moja sovražnica!« »Dajta, nehajta se prepirati! Prosim, spoprijateljita se.« »Zakaj - ker mi ni pustila, da bi se premestila na njen prostor.« »Prav, zdaj pa se lahko, če mi oprostiš?« »Prav, oprostim ti.« »Kaj pa vidve? Ali prideta zraven?« je vprašala Kitajska. »Vse tri so mi zamerile,« je rekla Madžarska, »ali mi oprostite?« »Seveda,« sta rekli Avstrija in Slovenija. »Hvala.« »Italija, kaj pa ti? Greš z nami?« Pa so šle.

V kinu je bilo vsem lepo. Zahvalile so se Kitajski in

Kitajska je odgovorila: »Ni za kaj, ampak vseeno me nekaj moti. Nočem, da se prepirate.« »Hvala, ne bomo se.« In res so bile vse države: Avstrija, Slovenija, Italija, Madžarska in Kitajska prijateljice do konca svojih dni.

Nika Ekart, 6.a

V TUJINO BREZ POTNEGA LISTA

Kadar kdo omeni potni list, se spomnim na dogodek, ki se mi je zgodil pred enim letom.

Bilo je poletje in moja družina in jaz smo se odpravljali s prijatelji na morje na Hrvaško. Ko smo prišli do Ljubljane, kjer so živeli prijatelji, sva se midve s sestrico presedli v prijateljev avto, saj smo prtljago iz njihovega avta dali v našega, ki je večji. A prtljaga je zasedla preveč prostora, zato sva se midve presedli. Kmalu zatem, ko smo odrinil iz Ljubljane, sta ati in mami ugotovila, da sta brez bencina, zato sta se ustavila na prvem postajališču. Po telefonu sta nam rekla, naj gremo kar naprej, saj nas bosta že dohitela. Ko smo bili že skoraj na meji, sem se spomnila, da imava s sestrico potne liste v našem avtu. Poklicali smo atija in mami in povedala sta, da sta obtičala v gneči. Tako smo se umaknili na stranski pas in tam čakali 3 ure. Ko smo končno prišli čez mejo, smo se vsi spraševali, zakaj Hrvaška ni v EU.

Zgodil se mi je še en dogodek, ki pa je malo drugačen. Prejšno soboto smo šli na pradedkov 90. rojstni dan v Avstrijo. In ker sem bolj pozabljive narave, sem spet pozabila potni list, a na srečo ga nisem potrebovala, ker sta obe državi v EU in med njima ni več meje, na kateri bi cariniki pregledovali potne liste.

NE UNIČITE NAM PRIHODNOSTI!

Po osamosvojitvi je bil največji uspeh Slovenije včlanitev v skupnost evropskih narodov. Postali smo državljani Evropske unije (EU), kar nam prinaša številne koristi in ugodnosti. V začetku je Slovenija veljala za vzorno novo članico. Nato pa je prišla gospodarska kriza, ki je zatresla vso Evropo. Slovenija se je nenadoma znašla v družbi tistih držav EU, ki so v tem času najbolj nazadovale. Naglo poslabšanje standarda ljudi je te dni pripeljalo do javnih protestov proti nepoštenim politikom in tistim, ki so na neupravičen način prišli do velikega bogastva, množico navadnih državljanov pa pahnili na rob preživetja. Ali bo Slovenija kdaj spet uspešna in pravična država za vse svoje državljane?

Ena izmed pomembnih ugodnosti, ki jih imamo zaradi članstva v EU, so odprte meje. Sama najbolj poznam zgradbo nekdanjega mejnega prehoda proti Avstriji, ki ga lahko prevozimo brez ustavljanja. Drugače je na mejnem prehodu proti Hrvaški, ki ni članica EU, in moramo med vožnjo z avtom na morje in nazaj ponavadi čakati na prestop meje v dolgih kolonah. Kasneje smo se kot prva nova članica pridružili območju evra in se tako poslovili od slovenskega tolarja. Zdaj nam pred potovanji v Avstrijo in Nemčijo ter številne druge države EU ni treba menjati denarja, saj tudi tam uporabljajo evro.

Lep napredek Slovenije v EU je prekinila gospodarska kriza. Mnoga podjetja so doživela hiter upad prodaje izdelkov, zaposleni pa po več mesecev niso dobili zasluženih plač. Večina teh podjetij je pristala v stečaju, delavci pa na borzi. Žalostno je, da so številna odlična slovenska podjetja uničili grabežljivi direktorji, ki so si jih hoteli prilastiti.

Prav nobeden izmed njih pa do sedaj za svoja dejanja še ni pristal v zaporu in nobenemu še ni bilo odvzeto ukradeno premoženje.

Zaradi pomanjkanja delovnih mest in splošnega slabega stanja v državi se vedno več državljanov izseljuje iz Slovenije ali pa si najde delo v sosednjih državah, predvsem v Avstriji. Najbolj je zaskrbljujoč tako imenovani beg možganov, saj se med odhajajočimi večja število inženirjev, zdravnikov in drugih mladih izobraženih ljudi, ki v Sloveniji ne najdejo ustrezne zaposlitve ali pa gredo v tujino zaradi boljših pogojev, ki tam vladajo. Mnogi med njimi se ne bodo nikoli vrnili.

Nakopičeno nezadovoljstvo ljudi je v uporniškem Mariboru v zadnjih tednih zanetilo iskro vstaje, ki se je razširila po vseh večjih mestih v državi. Ljudje zahtevajo enake pravice za vse in odstop politikov, ki so s svojimi dejanji zapravili njihovo zaupanje. Žal se je v protestih ponekod pojavilo nasilje, kar je nekoliko pokvarilo upravičene zahteve ljudi po spremembah za bolj pravično Slovenijo. Upam in želim, da bi odrasli zmogli dovolj razuma in enotnosti za izhod iz sedanje gospodarske, politične in socialne krize ter nam otrokom omogočili življenje v mirni, uspešni in do vsakega državljana pravični Sloveniji, ki bi imela v EU in svetu spet ugled kot nekoč.

KAKO SMO PRESTOPILI DVE MEJI

Lani spomladi smo se odpravili obiskat teto in strica, ki živita v Srbiji. Iz Maribora smo se odpravili zelo zgodaj zjutraj, saj je do tja približno osem ur vožnje.

Že po polurni vožnji smo prispeli do slovensko-hrvaške meje. Za prestop meje smo potrebovali osebno izkaznico, zato je moral potni list še malo počakati. Včasih je treba na prestop meje tudi zelo dolgo čakati, vendar smo imeli tokrat srečo, saj je promet tekkel tekoče. Pred nami je bilo približno štiri ure vožnje do meje s Srbijo. Večino časa sem med vožnjo do tja prespala, saj smo se od doma odpravili zelo zgodaj zjutraj. Končno smo prispeli do meje in ata je že pripravljaj potne liste, da bi jih pokazal cariniku, kajti za vstop v Srbijo smo potrebovali potne liste. Tudi tukaj nismo dolgo čakali in smo za prestop meje porabili pol ure. Nato smo se lahko mirno odpravili naprej, saj nas je čakalo še približno tri ure vožnje do tete in strica. Končno smo po dolgi vožnji srečno prispeli na cilj. Zelo rada obiščem teto in strica v Srbiji, vendar se zaradi velike razdalje ne odločimo za obisk tako pogosto, kot bi si želeli.

S tem pisanjem sem želela povedati, da imajo nekateri ljudje sorodnike v različnih državah in da porabijo veliko ur vožnje, da jih obiščejo, saj morajo prestopiti včasih tudi več mej.

ČE BI BIL VES SVET ENA SAMA DRŽAVA

Da bi bil ves svet ena sama država, si je pravzaprav zelo težko predstavljati. Če bi se to res zgodilo, bi bil svet verjetno na nek način zelo majhen, a hkrati zelo velik in poln ljudi.

Težko bi izvolili predsednika, težko bi se med seboj sporazumevali, saj bi bilo toliko različnih jezikov v eni ogromni državi in bilo bi skoraj nemogoče, da bi vsak znal vse. Zato bi morali izbrati enega izmed jezikov, ki bi bil glavni jezik te nove velike države in bi ga moral znati vsak. Seveda to ne bi bilo samo slabo, ampak bi se na mnogih področjih izkazalo kot dobro. Nikoli se na primer ne bi mogli pritoževati, da ne greste v tujino na počitnice, saj bi bili pravzaprav ves čas v tujini. Lahko pa bi na primer odšli z raketo na Luno. Prav tako bi imeli možnost spoznati več ljudi in ne bi imeli predsodkov. Tudi vojn bi verjetno bilo manj, saj bi morala biti vojska ena sama. Če bi bil ves svet ena država, bi seveda imel tudi svojo zastavo. Zastava bi lahko bila takšna, da bi na njej bil narisana ves svet v eni državi, kot je zdaj narisana na globusu. Država bi težko imela ime, saj bi se tudi za ime države težko zmenili. Verjetno bi na koncu dobila takšno, ki je zelo preprosto, neumno in smešno. Kaj pa bi se zgodilo z zdajšnjimi državami (Španija, ZDA ... Slovenija)? Najbrž bi postale države nekaj podobnega mestom, mesta nekaj takega kot vasi, te pa bi postale nepomembne, da sploh ne omenjam naselbin.

Bilo bi zelo zanimivo, če bi takšna država obstajala, ampak je to verjetno nemogoče.

NAŠI ŠPORTNIKI ZASTOPAJO SLOVENIJO

Že nekaj časa obiskujem treninge atletike. Po tihem sem si na vsakem treningu želel, da bi se lahko udeležil kakšnega mednarodnega tekmovanja.

Letos me je trenerka vprašala, ali bi zastopal naš klub in državo na mednarodnem tekmovanju v Brnu.

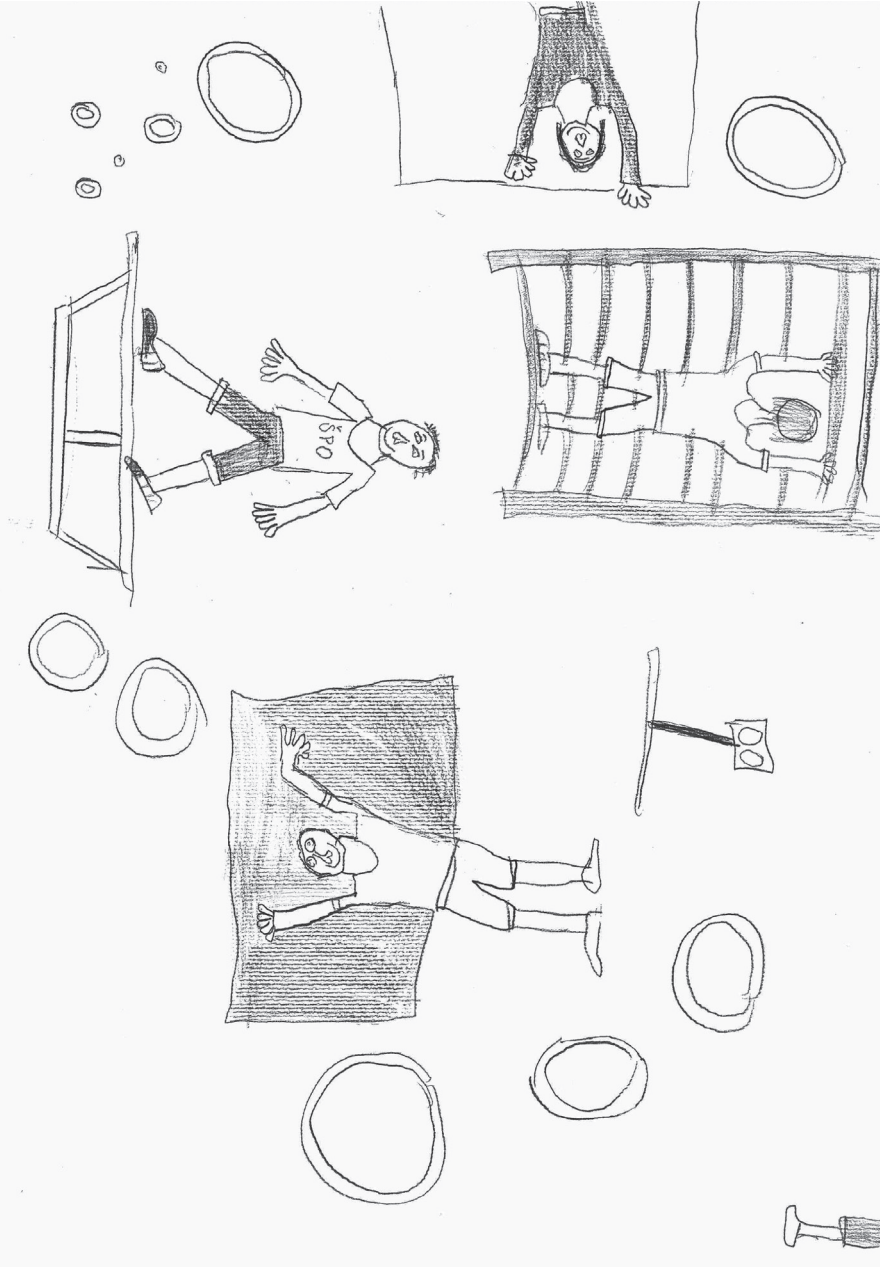
Zelo sem bil presenečen, hkrati pa zelo vznemirjen in vesel, da sem sploh dobil priložnost. Še nikoli nisem šel sam tako daleč, v neko tujo državo. Na srečo nisem potreboval potnega lista, saj sta Brno in Češka republika tudi del evropske družine.

Bolj kot smo se bližali svojemu cilju, bolj sem postajal nestrpen. Moje pričakovanje je bilo neizmerno in nisem se zmotil.

Prvi dan smo bili prisotni na otvoritvi mednarodnih otroških atletskih iger, kjer je bilo veliko drugih držav, z veliko številčnejšimi ekipami. Moji občutki so bili nepopisni, saj je bila otvoritev prečudovita. V zrak je švigal ognjemet, ki je na nebu izrekal dobrodošlico vsem tekmovalnim državam. Počutil sem se kot na olimpijskih igrah ...

Nastopil pa je tudi tekmovalni dan. Ko smo prvič šli na stezo in jo videli podnevi, sem bil zelo presenečen, saj so steze navadno rdeče, ta pa je bila sinje modra in bolj pregledna. Užitek mi je bilo teči na tej progi, v veliko čast pa sem si štel, da sem lahko zastopal našo državo in naš klub. Kljub dejstvu, da je Slovenija majhna država in da nas je bilo v ekipi malo, sem čutil, da lahko tudi jaz pripomorem k temu, da naš klub osvoji kakšno medaljo. In glej, res smo jih osvojili ... In ne malo..., kar osem ... In niso bile samo bronaste, temveč so bile tudi zlate in srebrne.

Tako sem spoznal, da v športu ni pomembno, kakšen

Patrik Sakelšek, 2. b

si, kašna je tvoja barva kože in iz kako velike države si, ampak da moraš verjeti vase in imeti voljo ... pa lahko dosežeš dobre rezultate - ali na drug način: »Kjer je volja, tam je pot.«

Vid Lobnik, 7. a

RAZLIKE IN PODBNOSTI V EVROPSKI UNIJI

Moja teta živi na Švedskem. No, v resnici je moja stara teta. Rodila se je v Sloveniji, po študiju pa je odpotovala v Skandinavijo. Ker nima svojih otrok, je posvojila deklico s Tajske, zato moj »mrzli, mrzli bratranec« in »mrzla, mrzla sestrična« prihajata iz Azije. Govorita švedsko in tajsko, imata tudi očima, ki je Kitajec. Sta namreč polbrat in polsestra. Svojih pravih očetov nikoli ne vidita, mene in mojega brata pa imata za prava bratranca, saj drugih nimata.

Lani sem bil na Švedskem skoraj tri tedne in sem spoznal, da Švedi živijo nekoliko drugače kot mi, Slovenci. V glavnem mestu Švedske, Stockholmu, živi ogromno različnih narodnih manjšin. Vsak dan lahko vidiš ljudi z vsega sveta. Rasizma skoraj ni, čeprav je bilo pred sedemdesetimi leti (v času druge svetovne vojne) še povsem drugače. Ob svojem bivanju v Skandinaviji sem ugotovil, da se predstavniki različnih narodov med seboj razlikujejo predvsem po načinu življenja. V Stockholmu sem hkrati videl, kako enakovredno živijo med seboj različne rase. Švedska je država, v kateri živi največ priseljencev v Evropi. Ne glede na razlike v hrani, navade ter religije so si predstavniki različnih narodnosti po načinu življenja med seboj podobni. Razlike med njimi so le v podrobnostih, ki pa lahko vodijo do razkorakov med posameznimi narodnostmi. Narodi in druge države se nam zdijo drugačni prav zaradi

Mija Pavlin, 6. b

navidezno nepomembnih razlik, ki jih je mogoče prepoznati le v podrobnostih, zato moramo biti pri odnosu do drugih ras dovolj pozorni in dojemljivi.

Slovenci Skandinavce težko razumemo. Dobil sem občutek, da Švedi živijo bolj skromno kot mi. Večina nima lastnih stanovanj, ampak ima stanovanja v najemu. Ta običajno niso velika, zato pa zanje precej bolj skrbijo kot mi. Zelo skrbijo za lepo opremo stanovanj, predvsem zaradi tega, ker veliko časa preživijo v njih, saj so pozimi skoraj brez dnevne svetlobe. V zimskem obdobju tudi bolj redko hodijo iz svojih bivališč.

Do sedaj sem bil prepričan, da smo Slovenci ekološko zelo ozaveščeni in da sami doma veliko recikliramo. To je sicer res, a s Skandinavci se ne moremo primerjati. Ti embalaže za mleko ne vržejo preprosto v koš za odpadke, temveč jo najprej umijejo, izrežejo plastični zamašek, jo popolnoma sploščijo ter potisnejo embalažo in plastični del v ločena kesona.

Oba moja »mrzla sorodnika« sem sprejel brez vseh težav. Takoj smo se dobro ujeli, čeprav se med seboj zaradi različnih jezikov skoraj nismo razumeli. Kljub temu da sta azijske rase, ju imam za prebivalca Stockholma. Spoznal sem, da druge narodnosti niso slabše od nas, ampak drugačne, zato jih drugi težko razumemo in imamo predsodke. Moja »sorodnika« sta obiskala tudi moje mesto Maribor in mislim, da sta se pri nas počutila tako kot doma, čeprav nekoliko drugače. Že zaradi bučnega olja v solati.

Nuša Gujt Bauman, 1. a

Mariya Lipko, 7. a

POTOVALA SEM V UKRAJINO

20. junij 2012

Vozila sem se z avtom k staršem. Imela sem namreč 24. rojstni dan. In moja starša sta odločila, da moramo to praznovati. Zapeljala sem na dovoz. Nikogar ni bilo zunaj. Očitno so bili vsi v hiši. Izstopila sem iz avta ter odšla v notranjost hiše. Naredila sem komaj prvi korak, že so vsi vpili: »Presenečenje!« Kar prijetno so me presenetili. Vsi moji sošolci iz osnovne šole so bili tam, s katerimi sem si bila najbliže. Starša sta stopila k meni ter mi izročila kuverto. V njej naj bi bilo moje darilo od vseh njih. Kuverto sem hitro odprla, saj sem bila zelo radovedna, kaj se je skrivalo v njej. Ven sem potegnila dvosmerno vozovnico za Ukrajino za Kijev, glavno mesto Ukrajine. To je prekrasno mesto. Vsaj tako mi je mama pravila. Boljšega darila mi ne bi mogli podariti. Odpotovala naj bi čez en teden ter bi tam ostala pet dni.

21. junij 2012

Danes sem pospravljala stanovanje. Bila sem zelo utrujena, zato ni bilo dosti časa za pisanje dnevnika. Jutri sem mislila pogledati v omare ter nekaj stvari zložiti v kovček.

22. junij 2012

Pregledala sem vse omare ter tiste stvari, ki naj bi jih vzela s sabo v Kijev, oprala. Tako sem se ves teden pripravljala na potovanje v Kijev.

27. junij 2012

Zbudila sem se ob peti uri zjutraj. Moje letalo je letelo ob pol šesti uri zjutraj. Peljala sem se s starši, saj sta se hotela od mene posloviti še na letališču. Sedela sem na letalu. Med letom sem se želela zaposliti. Študirala sem za končni izpit, saj ga imam avgusta in če želim zaključiti študij, se pač moram učiti.

28. junij 2012

Let je bil dolg, vendar sem se zaposlila in vmes še spala, tako da mi je hitro minil. Izstopili smo točno v Kijevu. Odšla sem do hotela, se prijavila in se nastanila. Takoj ko sem zložila stvari na svoje mesto, sem odhitela ven in si odšla ogledat znamenitosti Kijeva. Ogledala sem si cerkev Svete Sofije (Sofijski sobor) in Zlata vrata. Obe znamenitosti sem si ogledala zelo podrobno in obe sta me navdušili.

29. junij 2012

Vstala sem navsezgodaj in si odhitela ogledat še nekaj znamenitosti. Tokrat sem si jih ogledala več, ker sem imela več časa. Obiskala sem baročno cerkev Svetega Andreja, katedralo Svetega Volodymyra, Opero in teater. Vse sem poslikala ter slike odnesla razvit. Potem sem jih dala v album, ki sem ga dobila od sodelavke.

30. junij 2012

Danes sem si ogledala še zadnje znamenitosti, ki so me zanimala. Še enkrat sem si ogledala cerkev Svete Sofije. Zatem sem se odpeljala v rodno vas; Ivančici. Odpeljala sem se do svoje rodne hiše, v kateri stanuje moja babica, ki

se me je zelo razveselila. Tam sem ostala do večera, potem pa sem se odpeljala v hotel, kjer sem zložila stvari v kovček, ter se pripravila na jutrišnji let v Slovenijo.

31. junij 2012

Sedela sem na letalu ter spet študirala za končni izpit. Let je hitro minil in kmalu sem se spet objemala s sorodniki na letališču. Morala sem jim povedati, kako je bilo ter kaj vse sem doživela.

To potovanje je eno izmed mojih najljubših in vsekakor je Kijev najlepše mesto zame. Za tem potovanjem sem Kijev velikokrat obiskala in enkrat celo službeno. V vseh letih se je zelo spremenil, vendar je še vedno tako očarljiv kot takrat, ko sem ga prvič obiskala.

Maša Predin, 7. b

EVROPA

Evropa. To je lahko del sveta, na katerem se nahajamo. Ali pa mnogo več... Lahko so ceste, poti, nebo in sonce v našem srcu. Celina, ki nas spominja na vse trenutke z družino, prijatelji in vse druge, ki nam s svojo pozornostjo polepšajo dan. In ki nas bo na te spominjala vse naše življenje.

Prebivalci Evrope. To so zgolj ljudje, ki tavajo po ulicah in se nasmehnejo. Lahko pa so ljudje, katerim vrnemo nasmešek in jim tako polepšamo dan. In ljudje, ki z nami delijo te poti, ceste in nebo. S katerimi delimo... Evropo.

Državne meje. To so zgolj navidezne črte, ki ločujejo države. In ne glede na to, da nas ločujejo, je tam meja, ki

oklepa nekaj velikega ... Meja Evrope.

Ker me vse - dež, sonce, nasmeški, lepi in slabi dnevi, prijatelji in družina - opominja na to, da prebivam v Evropi.

Kaja Maister, 7. b

RADA ŽIVIM V SLOVENIJI

Zelo rada živim v Sloveniji. Čeprav je zelo majhna, je zame popolna. Gora Triglav, Ljubljana ter prelep pogled na reko Dravo so zame najlepše lastnosti Slovenije. Slovenija res ni največja in najbolj znana, vendar sem ponosna, da lahko rečem, da sem Slovenka. Bila sem že v veliko različnih državah in povsod je bilo zelo lepo, ampak vedno sem pogrešala Slovenijo in komaj sem čakala, da se vrnem domov v svojo domovino, kamor spadam. Tudi če se bom kdaj preselila v kakšno drugo državo, se bom vedno spominjala svojega srečnega otroštva v Sloveniji. Saj - povsod je lepo, a doma je najlepše.

Vita Krump, 9. a

Matjaž Vake, 7. b

EVROPA JE KOT DRUŽINA

V Evropi se rodimo, v Evropi živimo.
Tudi če zgodi se zmešnjava,
lepota Evrope bo vedno prava,
a hudo je, če postanemo lahkomišeln
in pozabimo na skrbi, ki so pomembne.

Evropa je kot ena velika družina,
ki se skupaj bojuje, preživlja, razmnožuje, kupčuje, trguje.
Evropa kot celina mora biti samozavestna,
da lahko svoje pravice si vzame.

Evropa združuje reke, mesta, vasi, pokrajine,
morja, gozdove, potoke in marsikaj drugega,
zato pa tukaj živimo zdaj mi.

Bili smo različni bili smo drugačni, a zdaj smo enaki ter
zduženi v veliki družini Evropi.
Predniki so nam zdaj te skrbi prepustili, oni pa odšli,
kot ustanovitelji te družine.

ALI BO SLOVENŠČINA JEZIK MOJIH OTROK?

Oh, ja. To vprašanje muči marsikaterega odraslega. Ko gledajo našo generacijo, se ves čas samo zgražajo nad prekomerno uporabo besed iz drugih jezikov, največkrat angleščine. Vendar vam lahko z veliko gotovostjo povem, da najverjetneje bo. Če je že tako težko iztrebiti sleng, je še težje iztrebiti materni jezik. Vzemite na primer čase med vojno. Čeprav so slovenski jezik zatirali in niso dovolili, da se govori, je ostal. Govorili so ga na skrivaj. In tako bo tudi ostalo, pa četudi smo v preteklih letih res izgubili nekaj spoštovanja do svojega jezika. Morda bo vedno več tujih besed vključenih v vsakdanje stavke, morda bodo Kitajci zavzeli svet; mi bomo jezik obdržali. Govoril bo o spremembah, ki se bodo dogajale v daljni prihodnosti in so močno opazne. Kaj pa NASLEDNJE GENERACIJE. Dajte no! Kdo sploh POMISLI na kaj takega, da slovenščina ne bi bila več jezik mojih otrok! Morda bo malo več slenga, še več izgube zanimanja in spoštovanja do jezika, ampak to še ZDALEČ ne bo dovolj za karkoli resnejšega, kaj šele izgubo jezika! Knjige se kljub drugim zabavnim sredstvom še vedno v kar veliki meri berejo (če ne iz veselja, pa zato, ker nas silijo) in ne bo jih zmanjkalo, ker se še vedno pišejo nove in prevajajo tuje, večinoma v popolno slovenščino! In slovenščino bomo mi in naši otroci še naprej slišali vsak dan, povsod! Ampak čez čas ... Morda bo. Mogoče se motim, mogoče bodo moji pra- pra- pravnuki pozabili na jezik svojih prednikov (beri: mene). Zato klub moji prepričanosti v trdnost našega jezika verjamem, da se splača nekaj narediti na tem področju. Sebe in naše otroke izobraziti o zgodovini tega lepega jezika, spet vzbuditi zanimanje zanj ... Veliko tega se že izvaja. V šolah se pri pouku

slovenščine (ki je, mimogrede, eden izmed treh najbolj učenih predmetov) pišeta dva spisa na teden! Verjamem, da velika večina učiteljev na šolah in staršev pri nas doma na veliko podpira naš jezik in ga vsiljuje mladini! Mogoče malo pretiravam, ampak lahko rečem, da delo države in nas, navadnih ljudi, na tem področju ni slabo. Samo še nam, naši generaciji, ostane nekaj dela, da prenesemo to zanimanje za jezik na naslednjo. Močno verjamem, da nam bo v veliki meri uspelo. Saj vendar nismo tako slab narod. Res je, da so vplivi veliki. Televizija, internet, uporaba vsega tega se večja. In slovenščina - moramo priznati - res ni ne vem kako velik jezik. Še sploh ne za svetovne medije. Vse to bo povečevalo izgubljanje našega jezika, vendar ga izgubili ne bomo. Zato je večina strahu odveč. Veliko ljudi zelo pretirava s to prestrašenostjo, vendar lahko rečem: Naš jezik je močan in naslednje, kaj šele naslednja generacija, ga ne bodo izgubile. Mi in vi moramo samo še opraviti svoj del.

Aneja Radonjič Rauter, 8. a

ALI BO SLOVENŠČINA JEZIK MOJIH OTROK?

Ali bo slovenščina res jezik mojih otrok? O tem vprašanju velikokrat razmišljam. Ne morem in ne morem pa odgovoriti nanj, saj sama ne vem, kaj se bo zgodilo z našo državo. V krizi, v kakršni smo, je težko razmišljati o prihodnosti. Ljudje nimajo stanovanj, oblek, nekateri niti dovolj hrane. V naši državi je hrane dovolj za vse državljane, saj ne živimo v Afriki, kjer je ni. Zato bi morali živeti pošteno in z vso pravico, da vsak državljan živi v normalnih razmerah. Ljudje, ki nimajo služb, imajo pa dobro izobrazbo, odhajajo v tujino, v države, v katerih ni takšne grozne situacije kot pri nas. V tujino odhajajo

tudi s svojimi otroki in si tam skupaj ustvarijo novo, boljše življenje. Zato vedno več mladih odhaja iz naše države.

Ljudje, ki živimo skupaj, v isti državi, bi morali držati skupaj in biti pošteni. Ampak na žalost v moji, naši državi ni tako in zato se nam dogaja to, kar se. Slovenija je sicer majhna država, ampak skupaj bi lahko dosegli tisto najboljše. Vsak državljan bi lahko imel stanovanje in službo. Če bi sodelovali, bi z novimi tovarnami in delovnimi mesti ustvarili denar, ki je zelo pomemben za življenje. Skupaj bi lahko naše kvalitetne izdelke izvažali in prodajali v tujino. Verjetno država s takšnim načinom delovanja ne bi imela težav in tudi ljudje ne.

Sama sem ponosna, da sem državljanica Slovenije. Slovenščina je jezik, ki ni razširjen po svetu, ker ga govorimo samo mi, Slovenci, in ga s tem tudi ohranjamo. Ne vem pa, če bom tudi sama morala nekega dne zapustiti svojo državo in oditi v tujino. Če bom v tujini živela bolje in brez težav, verjetno jezik mojih otrok ne bo jezik, ki ga sedaj govorimo mi. Njihov prvi jezik bo tisti, v katere državi bomo živeli. Vsekakor pa jih bom naučila slovenskega jezika, jezika, s katerim odraščam in živim že 13 let.

EVROPSKA UNIJA

Evropa se je zbrala
in svetu pokazala,
v kaj se je združila
in kaj vse je naredila.
Republike so se zbrale
in novi svet zgradile,
odkrili so narodi novo priložnost
za boljšo prihodnost.
Pokazali smo možnost,
da se lahko združimo v enotnost.
Sklenili smo unijo
in zdaj države zorijo.
Krog zvezd ima naša zastava,
ki v vetru poplesava.
Ampak vse ni čudovito,
v parlamentu je vse zvito.
Uničeni so poslanci,
ki pravi so zaspenci.
No, žepe si napolnijo
in nič ne naredijo,
doma raje spijo
in kdo jih bo trpel,
nihče jih na koncu ne bo hotel.
Jezni ljudje bodo vzklikali,
poslanci pa bodo samo kimali.
Ampak mi nočemo, da kimajo,
mi hočemo, da nekdo to popravi
in to krizo pospravi!

Žana Gajer, 7. b

MOŽGANI BEŽIJO V TUJINO

Pred kratkim sem v časopisu opazil naslov: Možgani bežijo v tujino. O tem sem razmišljal. To pomeni, da izobraženi ljudje odhajajo v tujino, saj v Sloveniji ni dovolj delovnih mesta za njih. Slovenija jim torej plača šolanje, delajo pa nato v drugi državi, kjer izumljajo nove stvari in prinašajo dobiček drugi državi.

Mislím, da bi Slovenija glede tega morala nekaj ukreniti, če se bo tako nadaljevalo, v Sloveniji ne bo veliko izobraženih ljudi in posledično tudi ne gospodarskega napredka. Tako bo Slovenija globlje in globlje tonila v krizo. Nekateri bi rekli, da je to vseeno, saj smo v Evropski uniji in nam bodo, tako kot Grčiji, finančno pomagali. Vendar bi v tem primeru država morala odplačevati finančno pomoč in počasi propadala in na koncu bankrotirala. Mislím, da bi Slovenija morala ustvariti boljše okolje za ustanavljanje novih podjetij, finančno pomagati znanstvenim inštitutom in tako zagotoviti nova delovna mesta za izobražene ljudi. Tako bi se državi poplačala cena, ki jo je plačala za šolanje ljudi, ki bi drugače odšli v tujino. Najbolj izobraženi bi lahko dobivali Nobelove nagrade in povzdigovali Slovenijo v svetu znanosti, najboljša podjetja pa bi lahko postala svetovno znana.

Zato sporočam vsem, ki vodijo to državo: vlagajte v znanost in nove tehnologije in ne odvezemajte pravic samostojnim podjetnikom in drugim podjetjem, prav tako pa ne zmanjšujte štipendij za nadarjene in pomagajte šolstvu, da bodo dobro izobrazili čim več ljudi. Le tako se lahko Slovenija reši iz krize in se uveljavi kot visoko razvita država.

Ana Dobriković, 8. b

SLOVENIJA PIŠE PISMO

Draga Evropa!

Vem, da je kriza in tudi pri meni je udarila. Pojavila se je velika brezposelnost, vedno več revnih ljudi išče pomoč na Rdečem križu, Karitasu in pri ostalih humanitarnih organizacijah.

Res je veliko držav na svetu utrpelo recesijo, še posebej pa Grčija, o kateri se je zelo veliko poročalo. Tudi ti ljudje so ubogi. Jaz imam veliko politikov, ki bi morali poskrbeti zame in za moje ljudi, vendar ti politiki skrbijo samo zase. Nihče od njih ne pomisli, kako to uničuje mene. Nihče ne pomisli, kako to uničuje ljudi. Nihče ne pomisli, da se bo vedno več ljudi izseljevalo v Evropo in da bom ostala sama. Kako so ljudje lahko tako pohlepni? Zakaj nihče ne pomisli na nikogar?

So družine, ki nimajo čez dan niti enega toplega obroka, saj si ga ne morejo privoščiti. So družine, ki za božič sedijo zraven drevesa, pod katerim ni daril vsaj za otroke. Pozimi so dnevi in tedni, ko se v nekaterih družine stiskajo drug ob drugem, saj si gretja ne morejo privoščiti.

Kako so se lahko moji ljudje tako spremenili?

Ali res lahko obstajajo tako pohlepni ljudje?

Draga Evropa, ali je možno te ljudi spremeniti in spraviti k pameti???

Prosim te za hiter odgovor.

Lep pozdrav

tvoja Slovenija

Tatjana Jerković, 8. b

POTOVALA SEM PO EVROPI

V zadnjih letih sem s starši veliko potovala po Evropi. Bili smo v Nemčiji, Veliki Britaniji, Franciji, v državah Skandinavije ...

Moram reči, da je precej opazno, katere države so v Evropski uniji in katere ne. Na primer: v Norveški, Švedski in Danski so denarna valuta krone in ima vsaka država svoje krone, kar je zelo neuporabno. Kar naprej smo si morali preračunavati, koliko stane kakšna stvar v evrih. Ko pa smo bili v Nemčiji, tega problema ni bilo. Ni nam bilo potrebno menjavati denarja in brezskončno preračunavati, vse cene so bile v evrih. Dandanes hodi veliko ljudi nakupovat v Avstrijo zaradi trgovin, ki jih pri nas ni, in nižjih cen. Bilo bi zelo nepraktično, če bi morali pred vsakim obiskom menjavati denar. Da smo v EU je dobro tudi zato, ker nam ni potrebno čakati na meji, da nam preverijo potni list ali osebno izkaznico. Tudi sama imam neprijetne izkušnje s tem. Ko smo se v zgodnjih jutranjih urah z avtobusom vračali domov in smo bili že vsi utrujeni, so nas cariniki na hrvaški meji ustavili. Želeli so podrobno pregledati naše potne liste, kaj imamo v kovčkih in vodička je morala uporabiti ves svoj šarm, da so nas končno spustili mimo. Če potujemo znotraj EU, se nam s tem ni treba ukvarjati, saj so meje postavljene zgolj za to, da vemo, kje se začne druga država.

Zdi se mi lepo, da so se države bile pripravljene združiti, saj je tako ljudem veliko lažje.

Katja Medved, 8. b

EVROPA

Evropa je kot družina,
ta je ena in edina.
Tudi Evropa ima srce,
to smo mi, njeni ljudje.
Zemlja ima šest hčera,
to so Amerika, Evropa, Afrika,
Avstralija, Azija in Antarktika.
Vsaka svoje ljudstvo ima,
vsa so različna.
Moja kratka pesem hoče,
da na svetu prepira nihče noče.

Eva Mlakar Poštrak, 9. a

EVROPA

Enkrat bo konec sveta. To se ve.
Vedno ga napovedujejo.
Radi imejmo svet, Evropo, svoj dom.
Obvarujmo našo skupno domovino.
Pazimo, da se svet res ne konča.
Ali bo ljubezen do domovine zmagala

POTOVANJE

Pogum odpira vrata.
Odprimo jih.
Ta odpirajo pot v nov svet.
Onkraj sveta je mogoče lepša mavrica.
Vedno odpiramo nova vrata.
Ampak mogoče niso tista prava.
Najboljše stvari so tiste, na katere moramo počakati.
Je že čas, da odpremo nova vrata ? Tista prava ?
Enkrat pride čas za vse in potovanja v neznano se prične.

Elena Likar, 9. a

EVROPSKA UNIJA

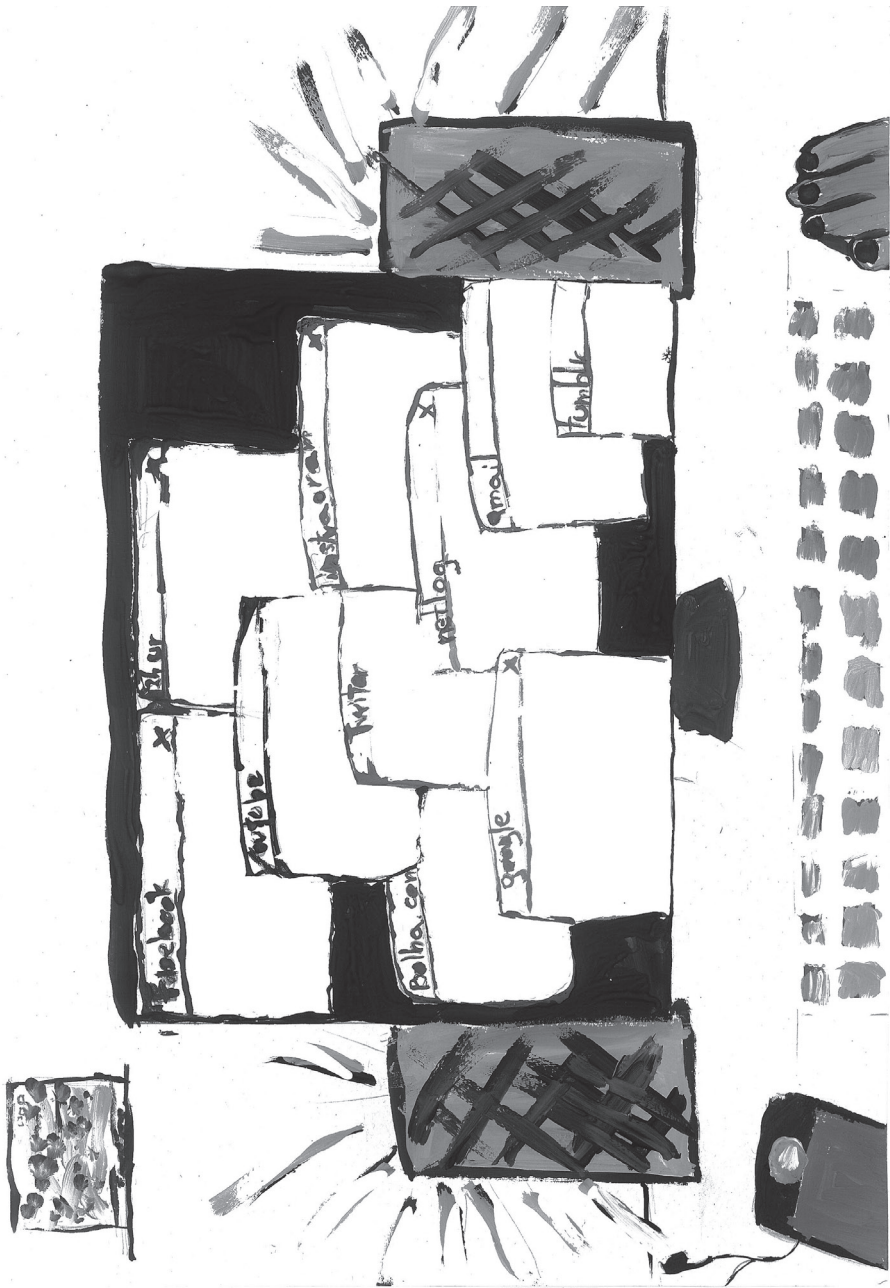
Evropa skupnost je držav, živimo v sožitju.
V tujino odpotujem rada, da popestrim si dan.
Resnično menim, da Evropa povezuje ljudi.
Odpravi se naokrog in več lepot odkrij.
Prav je, da držimo skupaj, ker majhna je Slovenija.
Saj moramo poskrbeti, da v pozabo ne bo šla.
Kraj za krajem obiskujemo, potujemo brez meja.
Ampak bodimo ponosni, da naša je ta državnica.

KAJ JE EU?

Kaj je EU? EU so si prvi zamislili Nizozemci, Belgijci in Luksemburžani. To je skupnost držav in ta omogoča, da države politično, gospodarsko in kulturno sodelujejo in si pomagajo. V okviru EU so določeni skladi za razvoj, pomoč v primeru naravnih katastrof in bankrota držav.

V današnjih časih je aktualen predvsem sklad za mednarodno pomoč državam v finančni stiski. Veliko držav pa si v sedanji situaciji želi izstopiti iz EU, saj so dobro razvite in ne vidijo smisla v reševanju držav, kot je na primer Grčija. Problem EU-ja pa je tudi v tem, da tako kot veliko vlad, nima posluha za probleme malega človeka. Ljudje so zato mnjenja, da je EU vzrok vsega slabega. Sam menim, da se EU ne bi smela vmešavati v notranjo politiko držav, saj ne pozna razmer in s svojimi ukrepi prinaša bedo v življenja ljudi. EU je letos dobila tudi Nobelovo nagrado za mir, mnogo ljudi, vključno z mano pa meni, da si je ne zasluži. Zadnje čase namreč veliko poslušamo o korupciji v Sloveniji, podobno pa se dogaja tudi v EU. V EU se morajo tako kot v posamezni državah zgoditi spremembe. Evropski poslanci so namreč preplačani in zato, ko jim enkrat uspe priti v evropski parlament, ne mislijo več s svojo glavo, ampak samo sledijo večini in si prizadevajo, da bi ostali v tem.

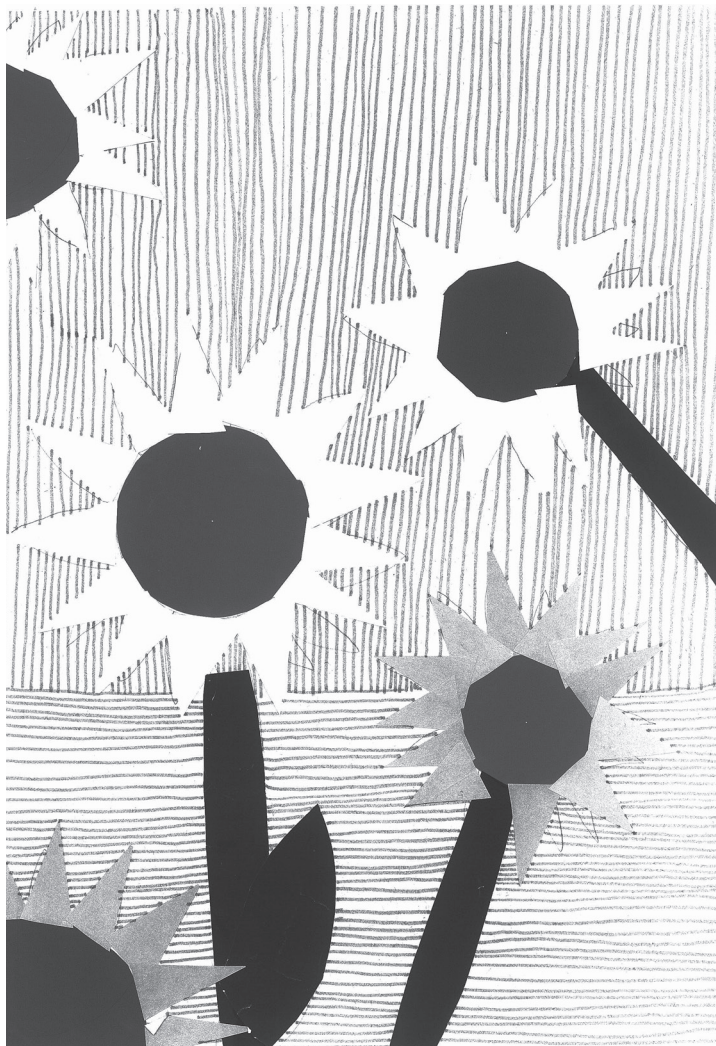
Moje mnenje je, da če želi EU delovati dobro in biti vzor, mora ubrati bolj ljudski način in na probleme gledati skozi oči človeka, ki se komaj prebija iz meseca v mesec. Ne sme pa na probleme gledati zviška in iskati le zaslužka ne glede na posledice.

Ana Dobriković, 8. b

Izdihljaji, solze so jih redile
s Parnasa moj'ga rožice prič'joče:
solze 'z ljubezni so do tebe vroče,
iz domovinske so ljubezni lile.

(F. Prešeren: Sonetni venec)

Neja Novak, 6. b

Domen Omahen, 8. a

LE ČEVLJE SODI NAJ KOPITAR

Sem Apel, umetnik, ki posluša kritiko ljudi in popravi delo tam, kjer je narobe narejeno.

Nekega dne sem videl lepo žensko, ki sem jo naslikal.

Izdelek sem postavil na ulico in se delal, kot da sem pešec, in se sprehajal po ulici gor in dol. Ko sem videl, da se je nekdo pred sliko ustavil, sem se mu približal in se delal, kot da tudi sam občudujem izdelek. Od ljudi, ki so opazovali sliko, nisem slišal nič posebnega. Vsem je bila všeč. A ta hip, ko sem začel misliti, da je slika popolna, se je pred njo postavil čevljar. In iz svojih bradatih, umazanih ust je izdaval: »Lej ti to žensko, ima pa kratke vezalke na svojih čevljih!« To mi je uničilo vso samozavest. Kako naj vso noč in naslednji dan popravljam te čevlje? Saj je slika že dokončana! Vse se bo razpacalo. Ampak sem zbral moč in odnesel sliko domov. Popravljaj sem jo vso noč. Niti spal nisem! Med popravljanjem sem se zmotil in počekal stopala ženske na sliki. Odločil sem se, da bom odnehal od jeze, čeprav je bilo to eno mojih najboljših del v življenju. Te ženske se ne bom nikoli več tako dobro spomnil, kot sem se je takrat. Sliko sem zažgal, da bi pozabil na trpljenje, ki sem ga doživljal, ko sem moral popravljati vezalke na čevljih. Kako trapasta ideja. Užival sem ob opazovanju plamenov, ki so se vzpenjali iz te nesrečne slike. Bila je oljnata, zato je lepo gorela, pa tudi smrdelo je.

Popoldan sem se odločil, da bom sliko naslikal znova, še boljšo in zdaj bo imela daljše vezalke in tako lepe čevlje, da bo čevljarček samo strmел od navdušenja. Delal sem

Rania Naji, 4, a

do štirih zjutraj, a mi je vseeno uspelo narediti žensko z najboljšimi čevlji na trgu. Sliko sem pustol na stojalu, jaz sem pa malo zadremal.

Zjutraj sem sliko, ko se je posušila, spet postavil na ulico. Ljudje so hodili mimo in opazovali moje delo. Vsem je bilo neizmerno všeč. Nekateri so govorili tudi, da bi tudi oni imeli takšne čevlje, a je recesija in si jih ne morejo privoščiti. Vseeno mi je bilo. Čakal sem samo, da mimo pride čevljar, in ko vidi mojo sliko, da ga sezuje iz njegovih ročno narejenih čevljev. Dolgo ga ni bilo. Med čakanjem nanj sem tudi zaspal, a še vedno ni prišel mimo. Obupan sem bil. Ampak tisti trenutek, ko sem mislil vse pospraviti in iti domov delat kres, se je prikazal ta bradati stari mož v popolnih čevljih, po katerih sem ga seveda prepoznal. Postal je napeto in srce mi je začelo močno biti.

On pa je rekel: »Ho, ho, to so pa dobri čevlji. Za take računam po 500 evrov.« Bil sem vesel, a je govoril dalje: »Noge pa ima širše od moje žene!« Postal sem jezen in mu rekel: »Hej, starec!« In pametno zaključil: »Le čevlje sodi naj kopitar!« Postal je žalosten. Rekel ni niti besedice več, samo povetil je glavo in užaljeno odkorakal stran v svojih popolnih čevljih. Odvezala se mu je vezalka, padel je in vsi so se mu začeli smejati in kazati s prstom nanj. Dan se je zame končal srečno, starca pa je izučilo, da je včasih dobro imeti krajše vezalke.

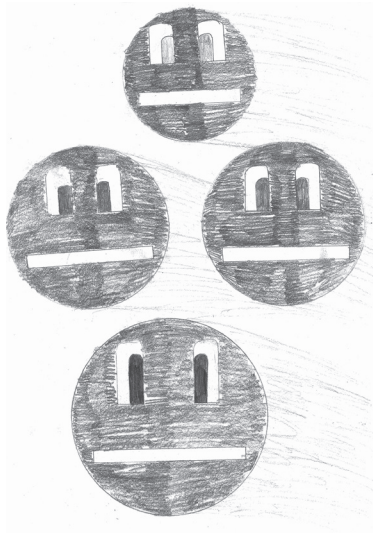
SONET (NE)SREČE

Evropska unija ni parodija,
Evropska unija je kot najbolj priljubljen najstnik v šoli,
kot strast, da v cerkvi se moli,
vsi želijo biti del te misije, Evropske unije.

Kdo vse je v Evropski uniji?
Italijani so že stari mački,
Nemci so prav na vrhu, na tački,
Britancev ali Angležev ne manjka nikoli,
Slovenci hoteli smo zraven, da so bili pravi pokoli.

Seveda nas je več,
ki v Strassbourgu sedimo,
pred evropskim parlamentom stojimo.

Le zakaj si popularna, draga unija,
čeprav se s tabo rima le polomija?
Malo zamisliti se je treba, kaj narediti? Seveda!

Aneja Rajh, 8. b

Urban Duh, 8. a

RAD ŽIVIM V SLOVENIJI?

Ladje so najbolj varne v pristanišču,
toda ladje niso narejene zanj.
Ker pri nas delovnih mest je vedno manj,
v tujino bom šel na letališče.

Razdalja včasih ni pomembna tako
kot smer, v katero se napotite.
Tudi če se na njej zelo trudite,
na napačen kraj prihitite lahko.

Povsod je lepo, najlepše je doma.
To velja tudi za državo malo,
saj domovino svojo vsak rad ima.

Sonce spušča žarke za vse enako.
Oh, če le to bi vsepovsod veljalo,
ne bi nikogar potisnili v mlako.

Rosvita Pliberšek, 9. a

LJUBEZEN

(gazela)

Ljubezzen najpomembnejša v življenju je, *ljubezen*.
Preпусти se ji in zaljubi se, *ljubezen*.
Išči ljubezzen v vsakem,
ampak ni lahko, kot videti je, *ljubezen*.
Ko našel pravo osebo boš za to,
zaupaj ji, kakor ona tebi je, *ljubezen*.
Spodbujaj jo v vsakem trenutku,
stoj ji ob strani, kot ona tebi je, *ljubezen*.
Ljubezzen počasi razvijala se bo
in spoznal boš, da ljubezzen lepa stvar je, *ljubezen*.

Lovro Šušek, 9. a

MOJA GAZELA

Želim si, da imel bi prijatelje - *za vedno*,
želim si, da bili bi skupaj - *za vedno*.
Skupaj bi se smejali, brezskrbni bili,
veselja in smeha polni - *za vedno*.
Želim si, da se ne bi nikoli razšli,
stkana prijateljstva ohranili - *za vedno!*

Alja Majcenovič, 9. b

SLOVENIJA IN EVROPA

(gazela)

Sestavljena iz manjših in večjih je držav, *enaki smo*.
Toliko je tudi različnih, pisanih zastav, *enaki smo*.
Naša majhna, lepa Slovenija ena je od njih,
raznolika je dovolj, tako kot meni prav se zdi, *enaki smo*.
Različni ali drugačni, revni in bogati smo ljudje,
a če želimo razumeti se, potrebnih veliko bo spet sprav, *enaki smo*.

Sinja Tekavec, 9. a

BELA GAZELA

Hitreje kot gazela po poljanah **teče**, *moja Belka*.
Da me ima rada, brez besed mi **reče**, *moja Belka*.
Je mehka kakor mah
in bela kot jutranje **smučišče**, *moja Belka*.
Skupaj kot eno galopirava čez travnik
in izpod kopit za sabo travo **meče**, *moja Belka*.
Vendar to le na terenu, ko kot ptica je svobodna,
v maneži je že druga zgodba, takrat kot megla se **vleče**, *moja Belka*.
Da je bila pridna ji povem tako, da ji ponudim jabolko,
poleg tega da jo poje pa mi še umaže **hlače**, *moja Belka*.
Slovo od te kobile vedno je hudo,
vendar ve, da srca mi je **središče**, *moja Belka*.

GLOSA

*Vsi poznamo to mladost,
lepa je ta stvar,
morda celo je dar,
dokler še ni starost.*

Začnimo pri rojstvu,
stvaritvi vsega časa,
pojem, ki nas je ustvaril,
veliko sreče nam podaril,
ni je lepše od mladosti,
veselja in radosti,
sreče in ljubezni,
če vesel si,
imaš norost,
vsi poznamo to mladost.

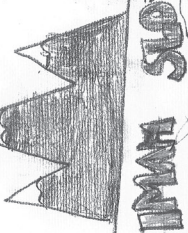
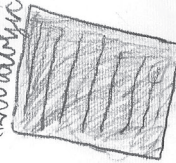
V mladosti tudi je učenje,
razprave med učitelji,
potegavščine med najstniki,
za te smo poznavatelji,
v njih smo boljši kot pisatelji,
dokler seveda,
smo še mladi
ter družimo se radi,
uživajmo mladost, ker
lepa je ta stvar.

Kaj bi naredili,
če bi se rodili,
brez veselja,

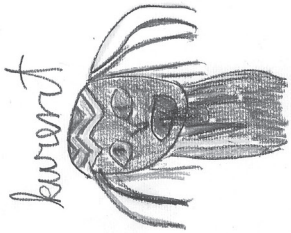
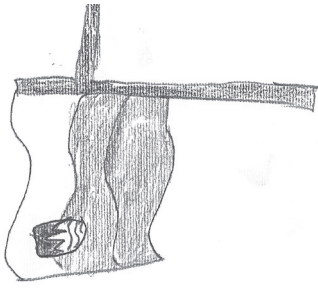
Dr. France Bučarini
(Slovenski)

Triglav

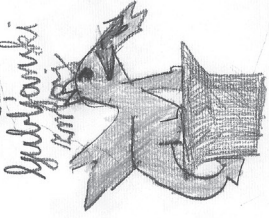
Slovenski narodni park

PAD IMAN SLOVENIJO!

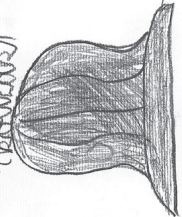

kuvant

Slovenski
narodni

Slovenski NOB
(Slovenski)

JAN ŠARKEZI
VINO POKROVIC
1941

Jan Šarkezi in Jakob Korošec, 5. b

brez radosti,
bili bi čisto
brez mladosti,
za nas veselje,
lep je čar,
zagotovo pa je naš vladar,
morda celo je dar.

Ko zrasemo,
postali bomo stari,
dneve pili v kavarni,
brali knjige
in povesti,
ker še znali bomo sestiti
in na žlice jesti,
časopise brati:
Uživajmo mladost
dokler še ni starost!

Gal Gabriel, 5. a

EVROPA

(gazela)

Naša Evropa ni *stara*, je nova, Evropa.
Ta velika država nima *para*, Evropa.
Rojeni vsi tukaj smo v njej,
celina se prikradla nam je v *srce*, Evropa.
Za Ameriko smo daleč nekje vstran,
a za našo celino lahko vsi pretakamo *solze*, Evropa.
Bleščéča naša Evropska unija,
obdaja jo sredozemska in atlantska *voda*, Evropa.
Vstanimo in si podajmo roke,
pri nas bo vedno živela *svoboda*, Evropa.

Špela Senica, 8. a

Glavna urednica: Danica Gotlih

Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Tanja Gobar, Lidija Šenekar

Izbor likovnih del: Zlatka Schweiger Čermelj

Jezikovni pregled: Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 180 izvodov

Tisk: ARTPRO d.o.o.
Ljubljanska cesta 43A
1241 Kamnik

Naslovnica: Maiken Zupančič Danko, 7. a

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2013; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev
Maribor / Maribor, 8. februar 2013; [urednica Danica Gotlih]. -

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105

OSNOVNA ŠOLA
BRATOV POLANČIČEV
MARIBOR